

Advent

A person is silhouetted against a bright sunset sky, standing on a rocky outcrop. The sun is low on the horizon, creating a warm, golden glow. The landscape below is hazy and distant.

ČASOPIS CÍRKVE ADVENTISTŮ
SEDMÉHO DNE

8/2021

**Poselství tří andělů
a poslání církve**

**Přednášky
modlitebního týdne**

Úvod

Pro popis nedávných událostí ve světě se často používá výraz „bezprecedentní“ (nevidaný, neslýchaný). Nikdy dříve se v relativně krátkém čase neodehrávaly tak obrovské události a změny, které rychle a hluboce ovlivnily téměř všechny oblasti našeho života. Lidé očekávají, že se něco zásadního stane, avšak předpovědi odborníků ohledně budoucnosti jsou nejasné a nejisté. Právě nyní nastal ten správný okamžik, aby adventisté sedmého dne dokázali pod vedením Ducha svatého s odvahou zvěstovat poselství tří andělů ze Zjevení 14,6–12. Neexistuje významnější úkol než předložit hynoucímu světu toto „poslední varování“.

Během letošního modlitebního týdne se budeme do hloubky zabývat těmito důležitými poselstvími, v jejichž středu je Ježíš Kristus a jeho spravedlnost. On sám touží po tom, abychom s ním bezvýhradně a úplně sjednotili svoje životy.

Církev adventistů sedmého dne je prorocké hnutí, které Bůh povolal v konkrétní době dějin světa. Má zvěstovat důležité poselství, které je možné světu předávat právě v této době prostřednictvím poselství tří andělů ze Zjevení.

Nyní nastal čas, kdy se máme věnovat zkoumání tohoto poselství, kdy se máme modlit s otevřeným srdcem za Boží vedení a plně se Bohu odevzdat a říci mu: „Půjdeme a budeme zvěstovat poselství tří andělů.“

Ať vám Bůh během tohoto celosvětového modlitebního týdne bohatě žehná.

TED N. C. WILSON,

PŘEDSEDA GENERÁLNÍ KONFERENCE CÍRKVE ADVENTISTŮ SEMÉHO DNE

Představení autorů

Autory přednášek letošního modlitebního týdne je jedinečný pár: otec a jeho dcera. Adventističtí čtenáři rubriky Odpovídáme na otázky z Bible v časopisu *Adventist World* znají dobře jméno Ángel Manuel Rodríguez. Před svým odchodem do důchodu (v roce 2011) působil jako ředitel Biblického badatelského institutu Generální konference, kde pracoval celkem 19 let. Rodríguez se narodil v Portoriku. Získal titul Th.D. na Andrews University a v církvi adventistů sloužil jako kazatel, pedagog a administrátor.

Jeho dcera Díxil Lisbeth Rodríguez se nedávno připojila k redakčnímu týmu *Adventist World* jako redaktorka. Získala doktorát z oboru rétoriky na Texas Woman's University; předtím působil jako profesorka na univerzitě a jako nemocniční kaplanka. Když se jí lidé ptají na to, čemu se ráda věnuje, říká: „Učím sice ráda, ale moje srdce hoří pro humanitární práci a kaplanskou službu.“ Otec i dcera spolu rádi rozmlouvají o hlubokých teologických otázkách.

Advent, časopis Církve adventistů sedmého dne v ČR a SR, číslo 8/2021

10x ročně vydává nakladatelství Advent-Orion, spol. s r. o.

Registrační číslo MK CR 6982, ISSN 1210-3365

Odpovědný redaktor: Vítězslav Chán

Objednávky v ČR: Roztocká 44/5, 160 00 Praha 6

Tel.: 233 320 767; 603 553 628, e-mail: expedice@adventorion.cz

Objednávky v SR: Šafárikova 9, 038 61 Vrútky

Tel./fax: (043) 428 26 70, e-mail: adventorion@adventorion.sk

Přeložil Josef Hrdinka, přednášky pro děti připravil Lukáš Jureček.

Foto: 1–3, 6, 8, 10, 19, 21, 23, 35 – pexels.com, 40 – piqsels.com,

13, 36, 39 – wikipedia.org, 46 – iStock

Technická redakce: JUPOS, s. r. o., Ostrava

Vytiskla tiskárna ARTRON, s. r. o., Boskovice

Vychází: zří 2021

POSELSTVÍ TŘÍ ANDĚLŮ A POSLÁNÍ CÍRKVE

BŮH NÁS POVOLAL, ABYCHOM ŠLI

V každém období Bůh svěřil svému lidu zvláštní poslání. Konkrétní způsob, jak toto poslání splnit, se sice lišil, jeho konečný cíl však byl vždycky stejný – vést lidi k tomu, aby s Bohem navázali vztah, který bude trvat po celou věčnost.

Před více než 2 500 lety povolal Bůh mladého muže a pověřil ho významným úkolem na celý jeho život. Toto poslání však trvá i nadále, až do současnosti. Daniel nebojácně předstupoval před samotné krále a stal se světlem pro lidi na nejvyšších místech. Jeho odvaha pramenila z toho, že pobýval v přítomnosti Krále králů, který „odhaluje tajemství“ a oznamuje, „co se v budoucnu stane“ (viz Da 2,29).

Prorocství, zejména ta, která hovoří o posledních dnech, označuje kniha Zjevení jako „otevřenou knihu“, která byla zapečetěná až do doby konce. Jan dostal následující pokyn: „Jdi, vezmi tu otevřenou knihu z ruky anděla... Vezmi ji a sněz; v žaludku ti zhořkne, ačkoli v tvých ústech bude sladká jako med“ (Zj 10,8.9).

Ve Zj 10 představuje Jan Boží lid, který v roce 1844 prožil velké zklamání. Otevřená kniha představuje prorockou knihu Daniel, která obsahuje prorocství

o očištění svatyně a o nadcházejícím předadventním soudu na konci období 2 300 prorockých let. Přesvědčení, že Kristus přijde, bylo pro mileritské věřící sladké, avšak skutečnost, že nepřišel, jim přineslo hořké zklamání. Kázali poselství o Ježíšově návratu, ale svěřený úkol nedokončili. Bůh však má ještě další poselství, které je potřeba zvěstovat celému světu. Zprávu zaznamenanou ve Zj 14,6–12 tvoří tři části a známe ji jako poselství tří andělů.

Ellen G. Whiteová uvádí, že první a druhé poselství obdrželi první adventisté. Třetí poselství se připojí k prvním dvěma a bude se zvěstovat krátce před příchodem Ježíše Krista. Spojení těchto tří poselství bude obsahovat Boží poslední výzvu pro tento svět.

Inspirovaný text jasně popisuje naše poslání jako věrného pozůstatku: „Adventisté sedmého dne byli ve zvláštním smyslu postaveni do světa jako ochránci a šířitelé světla. Bylo jim svěřeno poslední varování pro hynoucí svět. Osvítilo je úžasné světlo Božího slova. Bylo jim svěřeno nejvýznamnější dílo – zvěstování poselství prvního, druhého i třetího anděla. Neexistuje žádné stejně důležité dílo. Proto (věřící) nesmí dopustit, aby jejich

pozornost zaujalo něco jiného... Je potřeba varovat tento svět a Boží lid musí splnit svoji povinnost.¹

Bůh nás pověřil zvěstováním tohoto poselství světu. Proto je důležité, abychom mu porozuměli a zároveň pochopili, jak je důležité předávat ho světu.

První poselství

Jádrem poselství prvního anděla ze Zj 14,6.7 je věčné evangelium: zvěst o spasení na základě Kristovy spravedlnosti, milosti a jeho moci, která nás ospravedlňuje a posvěcuje. Anděl oznamuje, že nastal čas soudu, a vybízí lidi, aby začali opravdově uctívat živého Boha a uznali ho jako svého Stvořitele.

Informace, že žijeme v době soudu, vychází z naplněného proroctví Da 8,14 o 2 300 večerech a jitrech (které odpovídají skutečným rokům), které předpovídá, že svatyně bude očištěna. Od 22. října 1844 žijeme v časovém období, které známe jako předadventní soud – očišťování nebeské svatyně. Na tomto předadventním soudu se rozhoduje o tom, kdo bude vzat do nebe, až se Ježíš vrátí.

Výzva uctívat Boha jako Stvořitele v sobě zahrnuje odpovědnost lidí odpočívat v den, který Boha jako Stvořitele připomíná. Je nám řečeno toto: „Sobota bude velkým zkušebním kamenem věrnosti, protože je to zvláště popíraný článek biblického učení. Až budou lidé podrobeni závěrečné zkoušce, bude jasně vymezena hranice mezi těmi, kdo Bohu slouží, a kdo mu neslouží.“²

Uctívat Boha jako Stvořitele však znamená ještě víc – je třeba také odmítnout falešné teorie o původu života. Není možné věřit v evoluci, a přesto říkat, že Bůh je Stvořitelem nebe a země. Tyto dva pohledy není možné spojit. Evoluce vykazuje společné rysy se spiritismem, protože „spiritismus učí, že člověk je tvor pokroku a je určen k tomu, aby se od narození až do věčnosti vyvíjel směrem k božství“.³

Druhé poselství

Poselství druhého anděla ve Zj 14,8, které ohlašuje pád Babylóna, poprvé zaznělo v létě roku 1844.⁴ Toto poselství v rámci proroctví následuje po zvěstování přicházejícího soudu. Babylónem se zde myslí ty církve, které odmítly varování před ohlášeným soudem, i když církve, o kterých toto poselství hovoří, byly kdysi čisté.

Výstraha „Babylón padl“ se opakuje ve Zj 18,1–4. Boží lid, který se stále nachází v Babylónu, je vyzván k odchodu, aby se neprovinil účastí na jeho hříších a nedopadly na něj rány určené pro Babylón. Babylón představují tedy ty církve, které stále zastávají nejružnější teologické bludy, jež zastávala a šířila církev ve středověku.

I když pád Babylónu začal už v létě roku 1844, jde o postupný proces, který nebude dokončen, dokud: (1) církve neodmítnou trojí poselství ze Zjevení 14 a nepřijmou zásadní bludy a podvržené zázraky, které koná satan; (2) se tyto odpadlé církve plně nesjednotí se světem a nepřijmou a neuvěří tomu, čemu věří svět.⁵

Aby Boží lid, který se stále nachází v Babylónu, pochopil naléhavost výzvy k odchodu, musí porozumět hříchům a bludům Babylónu. To klade na Boží lid obrovskou odpovědnost, aby plnil Boží poslání a toto poselství zvěstoval. Zvěstování pak vyvolá silný hněv a odpor, aby skutečná podstata Babylóna nebyla odhalena. Přesto však musíme pokračovat ve zvěstování poselství s křesťanskou láskou a biblickou opravdovostí, podobně jak toto poslání plnili v minulosti lidé, kterým Bůh svěřil tento úkol.⁶

Třetí poselství

Poselství třetího anděla ve Zj 14,9–11 obsahuje jasné varování: neuctívejte šelmu, její sochu (obraz), ani nepřijímejte její cejch (znamení). Toto

¹ Ellen G. White, *Testimonies for the Church* (Mountain View, Calif.: Pacific Press Pub. Assn., 1909), sv. 9, s. 19.

² Ellen G. Whiteová, *The Great Controversy* (Mountain View, Calif.: Pacific Press Pub. Assn., 1911), s. 605. *Velké drama věků*, s. 392.

³ Ellen G. Whiteová, *Velké drama věků*, s. 361 (GC 554).

⁴ Ellen G. Whiteová, *Velké drama věků*, s. 257 (GC 389).

⁵ Ellen G. Whiteová, *Velké drama věků*, s. 258 (GC 390).

⁶ Ellen G. Whiteová, *Velké drama věků*, s. 392 (GC 606).

poselství vychází z proroctví ze Zjevení 13. kapitoly. Šelma představuje odpadlou církev. Druhá šelma, která vytváří obraz prvního zvířete, představuje Spojené státy. Povšimněte si, jak to vysvětluje Ellen Whiteová: „Mají-li Spojené státy vytvořit obraz šelmy, musí náboženská moc ovládnout státní správu natolik, že ji církev bude využívat k uskutečňování svých vlastních cílů.“⁷

USA jsou již více než 200 let majákem náboženské svobody. Podle biblického proroctví však přichází doba, kdy bude náboženská svoboda omezena a zmíněné hnutí začne vládu ovládat natolik, že budou přijímány zákony vycházející vstříc odpadlým církvím. **Konečným výsledkem formování tohoto obrazu bude nepřátelství vůči každému, kdo vyjádří nesouhlas s tím, co bude vyžadovat tato koalice církví a státu.**⁸

Cejch (znamení) šelmy – dodržování falešného dne uctívání – bude ustanoveno jako nařízení, které zřetelně potvrdí autoritu šelmy. Jedna církev směle tvrdí, že změnila ustanovení sedmého dne soboty na neděli. Další církve uvádějí, že neděli uctívají jako památku Kristova vzkříšení. Ani jedno zdůvodnění však není biblické.

Odpadlí náboženští vůdcové se budou hněvat, protože nebudou moci vyvrátit biblické důkazy o posvátnosti soboty. Lidé zachovávající sobotu budou pronásledováni a dostanou se do vězení. Zvěstování třetího poselství uprostřed těchto událostí bude mít silný dopad, protože lidé uvidí, že toto proroctví se naplňuje tak, jak tvrdili ti, kteří sobotu dodržují. Prohlubování sporu mezi pravdou a bludem povede k pročišťování Boží církve. „S blížící se bouří mnozí z těch, kdo sice přijali poselství třetího anděla, ale nenechali se ‚posvětit poslušností pravdy‘, se vzdají svého názoru a přidají se k odpůrcům. Spojí se se světem, budou s ním sdílet jeho názory a postupně se na všechno začnou dívat stejně. A potom, až budou postaveni před zkoušku, rozhodnou se pro snazší cestu...“

Stanou se nezhodnějšími nepřáteli svých bývalých spoluvěřících.“⁹

Lidé, kteří se pevně drží svého Spasitele a odmítají se zřítí pravd obsažených v poselstvích tří andělů, si uvědomují, že v Boží síle musejí pokračovat ve svém poslání a výsledky ponechat na Bohu. „Kristovi následovníci budou radostně zvěstovat Boží poselství... Poselství nebudou šířit ani tak prostřednictvím argumentů, jako hlubokým přesvědčováním Božího Ducha... Pravda jasně vynikne a čestné Boží děti přetrhají pouta, která je svazovala... Navzdory silám, které se spojí proti pravdě, se velký počet lidí postaví na Boží stranu.“¹⁰

Bratři a sestry, to, co dnes vidíme, by nás mělo probudit, abychom zkoumali Boží slovo a připravili se na přicházející události. Pokud se plně spolehne na Ježíše a na moc Ducha svatého, budeme schopni dosáhnout čehokoliv! Bůh nás připravuje na vylití posledního deště a pomáhá nám, abychom hlasitě zvěstovali životodárné poselství tří andělů.

Chci vás dnes vyzvat, abyste na Boží výzvu odpověděli: „Ano, Pane, ve tvé síle a moci chci zvěstovat poselství tří andělů. Půjdu tam, kam mne ty sám pošleš. Amen.“

*TED N. C. WILSON JE PŘEDSEDOU CELOSVĚTOVÉ
CÍRKVE ADVENTISTŮ SEMÉHO DNE.
DALŠÍ JEHO ČLÁNKY A KOMENTÁŘE JSOU
K DISPOZICI NA TWITTERU: @PASTORTEDWILSON
A NA FACEBOOKU: @PASTOR TED WILSON.*

Otázky k zamyšlení a diskusi

1. Proč je důležité číst poselství tří andělů v širším kontextu biblického proroctví?
2. Co byste odpověděli lidem, kteří si přečetli dnešní text a řekli vám, že se bojí přemýšlet o době konce a závěrečných událostech?
3. Jak byste vysvětlili jádro poselství tří andělů někomu, kdo o nich nikdy neslyšel?

⁷ Ellen G. Whiteová, *Velké drama věků*, s. 291 (GC 443).

⁸ Ellen G. Whiteová, *Velké drama věků*, s. 292 (GC 445).

⁹ Ellen G. Whiteová, *Velké drama věků*, s. 394 (GC 608).

¹⁰ Ellen G. Whiteová, *Velké drama věků*, s. 396 (GC 612).

NEDELE

VÝZVA PLNÁ LÁSKY

VĚČNÉ EVANGELIUM V POSELSTVÍ PRVNÍHO ANDĚLA

Andělé v Betlémě ohlašovali dobrou zprávu o narození Spasitele (L 2,8–11). Podobně i nyní, krátce před Kristovým příchodem, znovu přicházejí andělé a přinášejí zprávu o zachraňující moci věčného evangelia. Ve skutečnosti se evangelium objevuje i na konci poselství tří andělů (Zj 14,6–12): na začátku je zmínka o věčném evangeliu (Zj 14,6) a na konci nacházíme ospravedlnění z víry – tedy víru v Ježíšovo dílo spásy (Zj 14,12). První anděl zvěstuje evangelium v kontextu posledního Božího soudu; druhý představuje vítězství věčného evangelia při selhání babylónského falešného evangelia (Zj 14,8), třetí anděl ohlašuje poslední soud, na kterém i zlé mocnosti nakonec uznají Boží lásku a spravedlnost zjevenou skrze Beránka (Zj 14,10).

Evangelium, láska a konflikt

V poselstvích tří andělů nacházíme důraz na evangelium. Z toho vyplývá, že „adventisté sedmého dne by měli vynikat jako první mezi všemi vyznávajícími křesťany ve vyvyšování Krista před světem.“¹¹ To je ta nejvážnější výzva. Poselství prvního anděla zdůrazňuje tři charakteristické prvky evangelia.

Věčné evangelium o Boží lásce

Evangelium je věčné. Bůh ho ve věčnosti připravil a Ježíš Kristus ho pak zjevil ve svém životě (Ř 16,25.26; Ko 1,26.27). Je věčné, protože ho nelze

změnit, a navíc má trvalou moc lidí zachránit. Evangelium v knize Zjevení zahrnuje všechno, co pro nás Bůh udělal skrze Ježíše Krista. A to včetně jeho zastupné smrti, vzkříšení (Zj 1,18), nanebevstoupení (Zj 12,5) a uvedení na trůn (Zj 4 a 5), jeho prostřednické služby v nebi (Zj 8,3.4) a jeho slavného návratu, kdy dokončí spásení svého lidu a odsoudí bezbožné (Zj 1,7; 14,10; 19,11; 22,20). Jan nám představuje hluboké pravdy evangelia, které bylo odhaleno na Kristově kříži.

Evangelium se poprvé objevuje na začátku knihy Zjevení, když Jan popisuje to, co Ježíš udělal: „Jemu, jenž nás miluje a svou krví nás zprostil hříchů“ (Zj 1,5). Žádná ze stvořených bytostí to není schopna pochopit. A přitom je to pro ně dobrá zpráva! Poselství mluví o lásce a krvi; hovoří o Bohu, který prošel údolím smrti proto, aby nás smířil a očistil od hříchu. Takto Bůh zjevil svoji lásku. Povášimněme si, že sloveso „miluje“ je v přítomném čase. Jan zdůrazňuje, že Boží láska je nám stále k dispozici. Podle Jana se tato jedinečná láska projevila v oběti Božího Syna, který za nás zemřel na kříži (zde je použit minulý čas – „zprostil nás“). Láska v podobě oběti prolité krve zlomila moc hříchu a osvobodila nás pro službu Bohu.

Beránek a evangelium

Spásnému poselství knihy Zjevení však dominuje postava zabitého Beránka. První zmínka

¹¹ Ellen G. White, *Evangelism* (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1946), s. 1 188.

o něm v knize je dramatická a působivá. Bůh sedí na svém majestátním trůnu a v ruce drží zapečetěnou knihu, kterou mohl otevřít pouze zabitý Beránek (Zj 5,1–6). Anděl ho nazývá „Lvem z pokolení Judova“, což je mesiášský titul (Zj 5,5). Když se však Jan obrátí, aby se na Lva podíval, spatří, že tam „stojí Beránek, ten obětovaný“ (Zj 5,6). Dobrou zprávou je to, že Lev porazí Boží nepřátele tím, že se stane obětním Beránkem. Ano, existuje síla a moc, která může svitek otevřít. Je to moc zabitého Beránka, to znamená moc Boží lásky, která se projevila na kříži. Když lidé kolem trůnu spatří Beránka, v úctě před ním padnou na kolena a zpívají: „Jsi hoden... , protože jsi byl obětován, svou krví jsi Bohu vykoupil lidi ze všech kmenů, jazyků, národů a ras“ (Zj 5,9). Opět nacházíme dva společné základní výrazy – krev a vykoupění. Jejich prostřednictvím Bůh nabízí kajícím hříšníkům slavnou budoucnost.

Ve Zj 7,9–15 Boží lid doby konce stojí před Božím a Beránkovým trůnem; tito lidé oba chválí a jsou připraveni jim sloužit. Stojí před Bohem a Beránkem, protože „vyprali svá roucha a vybělili je v krvi Beránkově“ (Zj 7,14). Beránkova oběť nejen Boží lid vykoupí, ale také jej očistí od jejich hříchů.

Vykoupění je ve skutečnosti vysvobozením z moci hříchu, a to nám umožňuje přebývat v Boží přítomnosti a sloužit mu. Oběť a smrt Beránka umožňuje toto slavné vysvobození. Pak se můžeme připojit k Beránkovi ve vesmírném boji proti drakovi a zvítězit nad ním „pro krev Beránkovu a pro slovo svého svědectví“ (Zj 12,11). Jsou zde dva prvky ve správném pořadí: vítězství zajistila Kristova oběť a my přinášíme svědectví o tom, co pro nás Bůh prostřednictvím Beránka udělal. Ve Zjevení je totiž Beránek ztělesněním věčného evangelia.

Evangelium a konflikt

Zvěstování evangelia se odehrává v kontextu velkého sporu. Je součástí příběhu o vzpouře

a sporu, který vznikl v nebi (Zj 12,7,8), do kterého byla zavlečena lidská rasa (Gn 3,1–8). S tím, jak se přibližuje závěr tohoto sporu, se drak připravuje na to, aby přemohl Boží lid, ať již podvodem, nebo pronásledováním (Zj 13,13–15). Sjednocuje odpadlé křesťanství (Zj 13,1–17) a prostřednictvím poselství tří démonských duchů (spiritismus) získává podporu králů země (Zj 16,13,14). Právě v této době Bůh prostřednictvím poselství tří andělů shromažďuje svůj lid ze všech národů, kmenů, jazyků a lidí (Zj 14,6–12), aby je připravil na Kristův návrat (Zj 14,14–20). V tomto závěrečném boji je možné zvítězit pouze prostřednictvím Beránkovy krve (Zj 12,11).

Závěr

Evangelium je třeba nabídnout celému světu jako jediné řešení vesmírného sporu. Tři andělé „představují lidi, kteří přijímají pravdu a s mocí přinášejí evangelium tomuto světu“.¹²

Právě evangelium tvoří jádro poselství církve adventistů. Nic by nás nemělo odvést od úkolu slovem i činy zvěstovat zprávu o tom, že Beránkova krev je pro naše spasení dostačující. Evangelium bychom měli jasně pochopit a zároveň dovolit, aby se stalo součástí našich životů a projevilo se naší službou lásky druhým lidem.

Naše sbory a instituce by se měly stát místy, kde se prakticky projevuje Beránkova láska v životě lidí, kteří svůj život plně zasvětili Bohu.

Otázky k zamyšlení a diskusi

1. Proč je tak důležité pochopit, že jádrem poselství tří andělů je evangelium?
2. Máte obavu ze soudu popisovaném v knize Zjevení? Proč ano, nebo proč ne?
3. Jak můžeme sekulárnímu světu srozumitelně zvěstovat poselství evangelia o Beránkovi z knihy Zjevení?

¹² *The Seventh-day Adventist Bible Commentary* (Biblický komentář adventistů sedmého dne), vyd. F. D. Nichol, rev. vyd., Ellen G. White Comments (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1980), sv. 7, s. 979.

PONDĚLÍ

POKÁNÍ A SOUD

VĚČNÉ EVANGELIUM V POSELSTVÍ PRVNÍHO ANDĚLA

Při zvěstování věčného evangelia zaznívá výzva, aby se ve vesmírném sporu lidé postavili na Boží stranu (Zj 14,7).

Bůh respektuje lidskou svobodu a vyzývá každého jednotlivce, aby se svobodně rozhodl přijmout jeho plán pro lidstvo. To je to nejdůležitější rozhodnutí, na kterém bude záležet věčný osud každého člověka. Tato výzva se podobá varování rodičů, kteří ve chvíli, když cítí, že jejich dítě chce udělat špatné rozhodnutí, udělají všechno pro to, aby ho od takového rozhodnutí odradili. Výzva zaznívající v knize Zjevení pramení ze srdce milujícího Boha.

Výzva pro všechny

Vážnost rozhodnutí je v textu vyjádřena použitím tří sloves v rozkazovacím způsobu: *bát se Boha*, *vzdávat* mu čest a *uctívat* ho. Budeme se jimi zabývat podrobněji.

Bojte se Boha

Strach nás dokáže přimět udělat to, co nám umožní vyhnout se nebezpečí, jež strach vyvolává. V Písmu mohla způsobovat strach Boží přítomnost. Kdo by se nechvěl v přítomnosti Boha, který se zjevuje v úžasném a neproniknutelném světle, které způsobuje, že i příroda se před ním v úctě chvěje? Lidé se obávali o svůj život, ale ne proto, že by jim Bůh hrozil zabitím. Mají strach, protože si uvědomují, že síla setkání s Bohem je tak velká, že to nemusejí přežít (Ex 20,19). Úžasný a veliký

Bůh se přibližuje k lidem, kteří touží, aby byl jejich Bohem. Boží přítomnost však způsobovala bázeň, která se projevovala chvěním, hrůzou a úžasem lidí, kteří k Bohu přistupovali. Bázeň se ale změnila v posvátnou úctu vyjádřenou tím, že se mu lidé vděčně podrobili, uctívali ho a prožívali společenství s tím, kdo má život sám v sobě (Dt 5,26.27). Tak se projevuje opravdová úcta k Bohu Stvořiteli a Vykupiteli (Ex 20,1; Zj 4,10.11; 5,8.9).

Výzva „Bojte se Boha“ (Zj 14,7) má svou biblickou paralelu v knize Kazatel (Kaz 12,13.14). (1) V obou pasážích je použit *imperativ* [rozkazovací způsob] („bojte se Boha“), který naznačuje, že jde o naléhavou záležitost. (2) Výzva (volání) je *univerzální*, je určena všem lidem („na tom u člověka všechno závisí“ [Kaz 12,13]; „obyvatelům země, každé rase, kmeni, jazyku i národu“ [Zj 14,6]). (3) Výraz „bát se Boha“ je spojen se *soudem* („Veškeré dílo Bůh postaví před soud“ [Kaz 12,14]; „nastala hodina jeho soudu“ [Zj 14,7]). (4) Bát se Boha je spojeno s *dodržováním jeho přikázání* („Boha se boj a jeho přikázání zachovávej“ [Kaz 12,13]; „vytrvalost svatých, kteří zachovávají Boží přikázání“ [Zj 14,12]).

První anděl naléhavě vyzývá lidi, aby tohoto majestátního Boha proměnili ve svého osobního Boha a aby „bázeň“ (nebo „úctu“) vůči němu projevilí tím, že přijmou jeho vůli spojenou s láskou. Alternativou je to, že se lidé budou bát draka a podřídí se mu proto, aby unikli smrti (Zj 13,15). Je však pouze jediný, který zemřel a je nyní „Tím živým“;

ač zemřel, nyní je „živý navěky“. Život člověka může zachránit pouze Beránek, který sám byl zabit (Zj 1,18).

Vzdejte mu čest

Lidé mají odložit svoji pýchu a namísto toho ctít a oslavovat Boha. Anděl upřesňuje, jak by Boha měli oslavovat lidé, kteří se stali účastníky vesmírného konfliktu, ve kterém se zpochybňuje Boží spravedlnost a láska. Výraz „vzdejte čest Bohu“ se v Bibli používá v kontextu soudu k vyjádření lidské hříšnosti a Božího spravedlivého soudu. V takových případech jde o vyznání viny (Joz 7,19) a/nebo o projev pokání (Jr 13,16; 1S 6,5).

Výraz „vzdávat čest“ Bohu v knize Zjevení popisuje zaprvé to, co se odehrává v nebi. Tam nebeské bytosti jednohlasně prohlašují, že Bůh je hoden chvály, protože je Stvořitelem (Zj 4,9–11), a skrze Beránka je také Vykupitelem (Zj 5,9–13). Zadruté, vyzývá lidi, aby vzdávali čest Bohu zde na zemi (Zj 11,13; 14,7; 16,9). Zatřetí, při ukončení vesmírného konfliktu vzdají čest Bohu úplně všichni (Zj 19,7; srov. Zj 5,13). Lidé na světě nejsou ochotni uznat, že jsou hříšníci, ani to, že milující Bůh je spravedlivý. Tuto výzvu by měli uslyšet všichni lidé, protože někteří z nich budou svědky ničivých otřesů přírodních sil a „vzdají čest Bohu“; uznají, že jsou hříšníci a že Boží soudy jsou spravedlivé (Zj 11,13; Ř 10,8,9).

Uctívání a soud

Výzva přijmout majestátního Boha Bible jako svého osobního Boha („bát se ho“), vyznat svoji hříšnost a uznat Boží spravedlnost a lásku přichází v souvislosti s oznámením, že „nastala hodina jeho soudu“ (Zj 14,7). Rozsudek je v zásadě právní formou hledání pravdy. Zlé síly spáchaly zločin kosmického rozsahu, když zpochybnilы čestnost Boha lásky. Konečný soud však jeho jméno a povahu očistí. Bezbožné síly prosazovaly svody draka, ale soud odhalí jejich klam. Lidé by se nyní měli bát Boha a vzdávat mu čest.

Téma konečného soudu je součástí křesťanského učení. Závěrečný soud podle Bible tvoří tři fáze. První fází je předadventní soud v nebi, během

kterého se zkoumá život Božího lidu, aby se zjistilo, jestli zůstal věrný závazku své víry v Beránka (např. Da 7,8–10.13.22; Ř 2,5.6; 1K 3,8; 2K 5,10; Ef 6,8). Kristus přijde proto, aby svůj lid zachránil, ne proto, aby jej soudil (Žd 9,28).

Křesťané, kteří věří v nesmrtnost duše, také vlastně věří v předadventní soud. Soud nad nesmrtnou duší podle tohoto učení nastává v okamžiku, když člověk zemře. V tu chvíli je věčný osud člověka z právního hlediska definitivně uzavřen. Bible však odmítá učení o nesmrtnosti duše. Naopak učí, že člověk „spí“ v Pánu až do Kristova příchodu.

Druhou fází bude soud na konci milénia, kdy se mocnosti zla a jejich podporovatelé postaví před Boží trůn (Zj 14,10; 20,11.12), po které bude následovat třetí fáze posledního soudu, fáze vykonání rozsudku (exekutivní; Zj 20), kdy bude vesmír definitivně očištěn od hříchu. Tuto nejslavnější událost představoval ve starozákonní době Den smíření. Ten poukazoval na okamžik („hodinu“) v dějinách, kdy začne v nebi soudní proces (v roce 1844; Da 8,14; srov. Zj 11,19; 14,7). Protože soud dosud neskočil, máme vybízet obyvatele světa, aby se báli Boha a vzdávali mu čest.

Závěr

Slavný Bůh, který se představuje v Písmu, chce být naším Bohem. Rozhodnutí je však na nás. Konečný soud odhalí, že Bůh prostřednictvím Kristova kříže prokázal svoji nekonečnou lásku a usiloval o záchranu hříšníků, jakými jsme my. My jsme se rozhodli ho uctívat (bát se ho) a vzdávat mu čest, a tím jsme se v kosmickém konfliktu postavili na stranu Beránka.

Otázky k zamyšlení a diskusi

1. Jak můžeme spojit poselství soudu tří andělů ve Zjevení s příběhem lásky zaznamenaném v evangeliích?
2. Jak můžeme „vzdávat čest“ Bohu v našem každodenním životě?
3. Proč je příslib Božího soudu poselstvím naděje ve světě, který ovládá ctizádost, hřích a zlo?

ÚTERÝ

UCTÍVEJTE STVOŘITELE

VĚČNÉ EVANGELIUM V POSELSTVÍ PRVNÍHO ANDĚLA

Nebeské poselství prvního anděla se má šířit po celém světě a má vést lidi k tomu, aby projevovali bázeň Stvořiteli, aby ho uctívali a vzdávali mu čest (Zj 14,7). Jádrem vesmírného sporu je otázka uctívání – máme uctívat Stvořitele, nikoliv padlého cheruba (srov. Mt 4,9), který se snaží natrvalo Boha odstranit z myslí určité části jeho stvoření. Uctívání se v tomto konfliktu stalo vlastně zkouškou.

Uctívání je projevem věrnosti Beránkovi

Řecké sloveso *proskyneó* (uctívat) ve Zj 14,7 znamená doslovně „klanět se“ nebo „před někým padnout na zem“. Když se toto sloveso vztahuje na člověka, znamená akt vyjádření úcty. Ve vztahu k Bohu pak tento výraz vyjadřuje nejen sklonění těla, ale i vnitřní odevzdání člověka. Je to vlastně výraz snahy opustit své hříšné já, aby se Bůh mohl stát středem a cílem mého života, naplněním mého bytí. Uctívání zdůrazňuje dva důležité postoje.

Uctívání jako vyznání víry

Před Božím trůnem se klanějí nebeské bytosti, padají před Bohem na kolena a volají: „Jsi hoden, Pane a Bože náš, přijmout slávu, čest i moc, neboť ty jsi stvořil všechno a tvou vůlí všechno povstalo a jest“ (Zj 4,11). Takto vyjadřují úctu Bohu Stvořiteli a vyzývají i lidi, aby se k nim připojili. Uctívání ve skutečnosti znamená vyznání víry v Boha, kterého uznávám jako svého Stvořitele. Takové vyznání víry Boží Duch vkládá hluboko do našeho nitra a my je pak vyjadřujeme svými slovy i činy. To znamená, že se před Bohem skláníme a naprosto se

mu odevzdáváme (srov. Ř 10,9.10). Uctívání Stvořitele má ve skutečnosti mnoho společného se životem, protože Bůh je zdrojem našeho života. Proto uctívání znamená „být doma“ v přítomnosti našeho Otce, který nám ve své lásce při stvoření daroval život. To vysvětluje, proč Bible píše, že Hospodina mohou chválit pouze živí lidé (Ž 115,17.18). Stvořené živé bytosti vidí toho, kdo je zdrojem života, a vděčně se před ním sklánějí a projevují mu vděčnost a lásku. Toto uctívání není něčím, co děláme pouze občas. Je to způsob života, kdy žijeme neustále v Boží přítomnosti a pokorně s ním jdeme životem.

Jan také vidí, jak nebeské bytosti padly na kolena před Beránkem, uctívají ho a volají: „Jsi hoden přijmout tu knihu a rozlomit její pečeti, protože jsi byl obětován, svou krví jsi Bohu vykoupil lidi ze všech kmenů, jazyků, národů a ras“ (Zj 5,9). Uctívání je vyznáním víry v Krista, který nás vykoupil a proměnil nás v nové stvoření (J 3,7; 2K 5,17). Padlý cherub (satan) těžce narušil původní Boží stvoření a připravil lidi o jejich domov. Boží Syn přišel do našeho světa mezi sebestředné lidské bytosti. Chce nás přivést zpátky domů (srov. Iz 53,6), ke Zdroji života. Lidé, kteří ztratili život, ho znovu získávají díky Kristově dílu spásy. Před celým vesmírem vyznávají, že je vykoupil Kristus; proto se před ním sklánějí a uctívají ho v bohoslužbě vděčnosti.

Vyznání věrnosti

Uctívání znamená vyznání věrnosti Bohu jako Stvořiteli a Vykupiteli. Tím, že člověk uctívá Boha,

staví se ve vesmírném konfliktu na Boží stranu. Vlastně se jedná o vzpouru proti mocnostem zla. Stejně jako Daniel (Da 6,11) a jeho tři přátelé (Da 3,16–18) se ani následovníci Beránka nenechávají zastrašit. Jelikož stvořené bytosti nemají život samy v sobě, nejsou schopny uchovat ani svůj vlastní život, natož život ostatních tvorů. Když lidé projevují svoji loajalitu padlému cherubovi tím, že ho uctívají, ve skutečnosti si volí smrt. Lidé, kteří jsou věrní Bohu, projevují „vytrvalost svatých“, „zachovávají Boží přikázání a věrnost Ježíši“ (Zj 14,12). Uctívání Boha jako Stvořitele a Vykupitele ve svém životě věřící projevují vytrvalou poslušností Božích přikázání a stálou vírou v Krista jako svého Vykupitele.

Božími přikázáními, o kterých se zmiňuje kniha Zjevení, se myslí předně Desatero (Ex 20,1–17). Výzva uctívat Boha znamená dodržovat první přikázání (Zj 14,7); varování před uctíváním obrazu šelmy odkazuje na druhé přikázání (Zj 14,9); odsouzení dravé šelmy za rouhání proti Božímu jménu znamená držet se třetího přikázání (Zj 13,6). Povinnost pokleknout před Bohem, který „učinil nebe, zemi, moře i prameny vod“ (Zj 14,7), obsahuje jazyk a myšlenky obsažené ve čtvrtém přikázání (Ex 20,11) a zdůrazňuje důležitou otázku, koho máme uctívat. „Kdyby všichni lidé zachovávali sobotu, vedlo by je to v citech i v myšlení ke Stvořiteli jako k předmětu úcty a uctívání a nikdy by se z nich nestali modláři, lidé Bohu nevěrní a nevěřící.“¹³

Sobota není pouze památkem stvoření, ale zároveň nám připomíná toho, kdo skrze Krista stvořil úplně všechno. Proto je pro draka tak důležité, aby tento památník stvoření navždycky odstranil. To vysvětluje, proč se „otázka soboty stane jádrem velkého konfliktu, do kterého bude zavlčen celý svět“.¹⁴ Odmítání sobotního přikázání se v současné době projevuje dvěma způsoby. První má svůj původ v odpadlém křesťanství a projevuje se odmítáním sedmého dne

jako biblické soboty a prosazováním dodržování neděle. Druhá forma má svůj původ ve světě přírodních věd. Teorie přirozeného vývoje z povědomí mnoha vědců a různých učenců vytěsnila existenci Boha Stvořitele, který nás sice přesahuje, ale přesto chce s námi mít osobní vztah.

Lidé přestali považovat sobotu za připomínku Stvořitele. Tito lidé také tvrdí, že neexistuje žádný Stvořitel – jeho existence vlastně není potřeba, protože všechno, co vidíme, je výsledkem nahodilých přírodních procesů, které nemají žádný účel. Mnoho křesťanů se pokusilo propojit přirozený vývoj s křesťanskou vírou. Tak vznikla teorie, že Bůh uvedl do pohybu evoluční proces, jehož součástí je boj, utrpení, přežití silnějších a smrt. Tento Bůh se však vůbec nepodobá milujícímu Bohu, kterého představuje Bible jako našeho Stvořitele a Vykupitele. Právě v této souvislosti vybízí první anděl všechny lidi, aby uctívali pravého Boha, protože toto uctívání je otázkou života nebo smrti.

Závěr

Základní otázka stále probíhajícího sporu tedy zní: Kdo je hoden uctívání? Uctívání si zaslouží pouze Bůh, který v Kristu všechno stvořil a skrze Beránka nás vykoupil. Pouze ten, kdo je dárce života, může člověka vykoupit a znovu mu darovat život. Tím, že se skláníme před Bohem a Beránkem a uctíváme je, vyznáváme, že tato pravda se pro nás stala skutečností.

Otázky k zamyšlení a diskusi

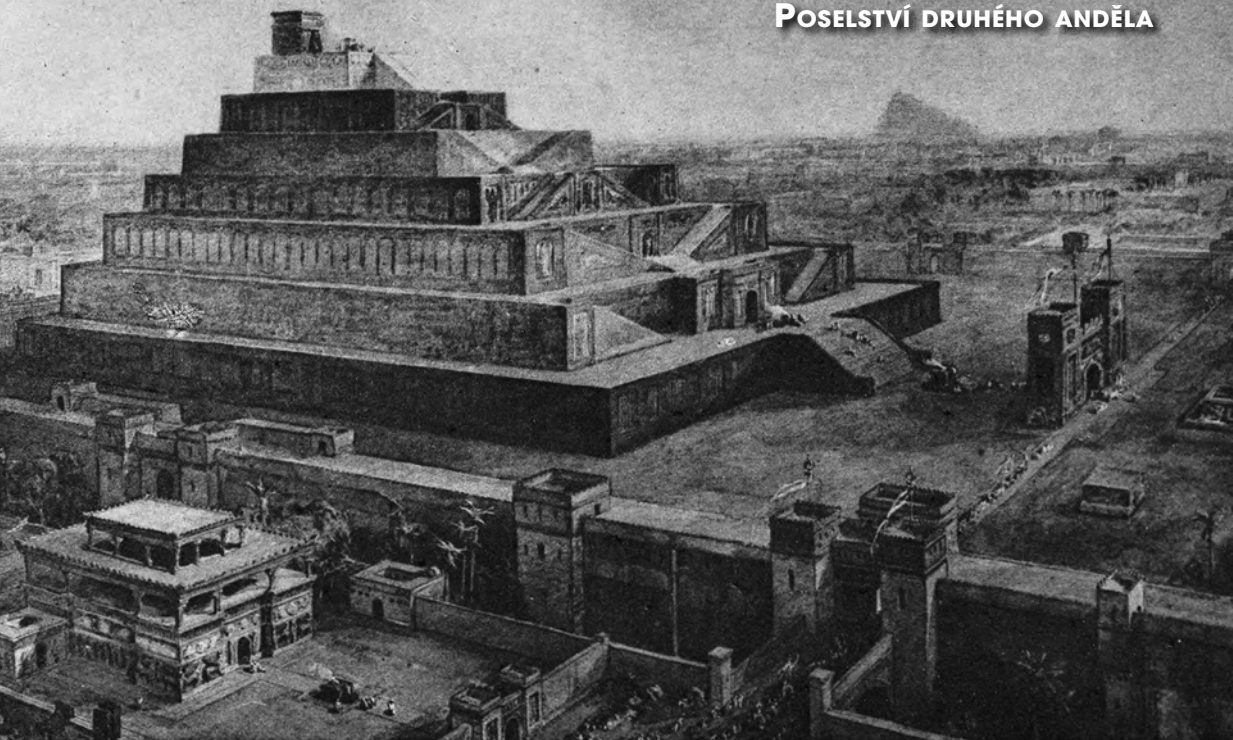
1. Uvažujme o citátu z dnešního čtení: „Uctívání je ve skutečnosti vyznáním víry.“ Jak může takové pojetí ovlivnit naše uctívání Boha?
2. Proč je důležité pochopit souvislost mezi uctíváním a stvořením?
3. Jak můžeme kreativně a poutavě předávat poselství prvního anděla lidem, kteří žijí kolem nás a věří evoluční teorii?

¹³ Ellen G. Whiteová, *Velké drama věků*, s. 288 (GC 438).

¹⁴ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, ed. F. D. Nichol, rev. ed., Ellen G. White Comments (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1980), sv. 7, s. 979.

EVANGELIUM PŘEMÁHÁ VEŠKERÝ ODPOR

POSELSTVÍ DRUHÉHO ANDĚLA

Kniha Zjevení popisuje působení zlých sil jako napodobování Božích činů. Bůh například posílá do světa tři anděly s poselstvím evangelia (Zj 14,6–12) a drak podobně posílá tři démonské duchy ke králům země, aby je shromáždili pro závěrečné střetnutí s Beránkem (Zj 16,13.14). Poselství druhého anděla vychází z tohoto způsobu myšlení. Bůh má svoje město a drak také vytváří své vlastní město: Babylón. Babylón také zvěstuje lidem zprávu, která je padělkem věčného evangelia. To mu však nepřinese vítězství.

Babylón a Beránek

Druhý anděl ohlašuje dobrou zprávu: „Padl, padl veliký Babylón, který opojil všechny národy svým smilstvím a dal jim pít z poháru hněvu“ (Zj 14,8).

Dále se budeme podrobněji věnovat klíčovým prvkům této zprávy.

Starověký Babylón a padlý cherub

Začalo to na pláni v zemi „Šineár“ (Gn 11,2), což je jiný název pro Babylón, který se nacházel v jižní části Mezopotámie. Lidé se po potopě rozhodli, že na tomto místě postaví město nazvané Babel, jehož věž bude sahat až do nebe (Gn 11,4). Podstatné jméno Babel v tomto příběhu vychází z hebrejského slovesa *balal*, „míchat“, což naznačuje, že Babel znamená „zmatek“. Příběh představuje projekt, který se měl pokusit sjednotit lidi pro jeden společný cíl. Představuje lidské úspěchy a činy, prostřednictvím kterých se chtěli lidé sami zachránit. Byl to projev lidské ctižádosti a touhy, která přesahovala hranice představitosti, protože měla v úmyslu vládnout na zemi i v nebi – vládnout nade vším. Lidé měli „vesmírné“ ambice, snili o vybudování města, které by naprosto nezávisle na Bohu propojilo dvě nejdůležitější sféry existence – lidskou

a božskou. Babylónané nazývali město *bab-ilani*, „Brána bohů“, pravděpodobně proto, že v představách to bylo kosmické město, které by sjednotilo lidi na zemi s bohy v nebi. Biblický text popisuje příběh vzpoury proti Božím záměru s člověkem (Gn 9,7; 11,4). Tento stavební projekt i jeho zamýšlený účel skončil, když přišel nezvaný Bůh a když změnil sjednocující roli lidského jazyka (Gn 11,7,8).

Izajáš plně odhalil pýchu a soběstačnost Babylónu, když Hospodin oznámil svůj rozsudek nad Babylónem, který zastupuje jeho král (Iz 14,3–23). Tato pasáž popisem představ a záměrů babylónského krále odkrývá nejlubší ctižádostivé ambice padlého cheruba. Tímto způsobem Bůh odhalil naprosto zkažené nitro tohoto anděla: „Vystoupím na nebesa, vyvýším svůj trůn nad Boží hvězdy, zasednu na Hoře setkávání na nejzazším Severu. Vystoupím na posvátná návrší oblaků, s Nejvyšším se budu měřit“ (Iz 14,13,14). Stejně touhy různými způsoby pronikají i do lidských srdcí. I když historický Babylón dávno padl a zmizel, ambice padlého anděla jsou stále živé. Nepochybně se je bude snažit naplnit až do úplného konce.

Babylón doby konce a padlý cherub

Povaha a účel starověkého města Babylón se v současnosti používá jako předobraz Babylóna doby konce.

Zaprvé, Babylón ve Zjevení tvoří nečistá trojice – tři mocnosti, které se sjednotily k prosazování plánů padlého cheruba (Zj 16,13). Jedná se o draka, který se snaží jednat tak, jako by byl Bůh (např. Zj 13,2,4); o šelmu z moře, která se svou činností podobá Kristu (např. Zj 1,8 a 13,14); a šelmu ze země, jinak také zvanou jako falešný prorok, která napodobuje dílo Ducha svatého (např. Zj 13,13; 19,20).

Historicistní výklad apokalyptických prorocství rozpoznává v šelmě z moře středověkou křesťanskou církev; v šelmě ze země vidí americký protestantismus; drak symbolizuje satana, jenž je původcem spiritismu, který vychází z pohanské myšlenky nesmrtelné duše. Ta satanovi umožní vykonávat falešné zázraky (Zj 16,13,14).

Zadruhé, termín Babylón je vrcholným výrazem, který vyjadřuje obrovský rozsah křesťanského odpadnutí poslední doby. Babylón označuje tu část laodicejské církve, která nereagovala na Kristovu výzvu, aby mu otevřela dveře a vrátila se k němu (Zj 3,14–22). Jelikož se církev domnívá, že je bohatá (Zj 18,3,11–13), že je krásně oblečená (Zj 18,16,19), necítí potřebu přijmout Kristovo bohatství a oděv, které Kristus nabízí všem. Tímto bohatstvím a oděvem je bohatství evangelia (Zj 3,18). Šelmy, které tvoří Babylón, nepředstavují sociální a ekonomický útlak moderní společnosti, ale představují odpadlé křesťanství, které se v době konce postaví proti Božím lidu (Zj 13,15).

Zatřetí, Babylón zaplaví svět falešnou zprávou o spasení. „Babylón, který opojil všechny národy svým smilstvím a dal jim pít z poháru hněvu“ (Zj 14,8). Hnací silou, která řídí Babylón, je nezřízená vášeň, nikoliv mysl osvětlená Duchem. Tím, že nabízí víno duchovního smilstva, je Babylón odhalen jako nevěrná manželka – nevěrná vůči Pánu. Ve Starém zákoně se projevovala nevěra Izraele vůči Bohu tím, že uzavíral spojenectví s národy proto, aby se zachránil (Ez 16,26–29), a že přejímal náboženské praktiky a názory jiných národů (Jr 2,20,21; Ez 6,9; 16,23,24). Obojí bylo projevem odpadlictví (Ž 106,35–39). Ve Zjevení Babylón hledá podporu králů země (Zj 17,12,13) a podporuje klam a uctívání draka (Zj 13,4).

Začtvrté, při vzniku Babylónu poslední doby se drak obrátí i k nekřesťanskému světu, aby jej sjednotil na postojích odpadlého křesťanství. To jistě bude velmi obtížný úkol, protože na světě působí spousta celosvětových náboženství, nepřátelsky naladěných politických sil, protichůdných forem myšlení včetně ateismu a sekularismu. Nejúčinnější způsob, jak může drak dosáhnout svého cíle, bude využívání nadpřirozených jevů. Neexistuje účinnější způsob ke změně lidského názoru než nadpřirozený zážitek, který se lidem jeví jako naprosto přesvědčivý. Zjevení hovoří o tom, že drak a jeho pomocníci budou konat velké divy a zázraky, které povedou ke změnám na sociální, politické a náboženské mapě světa. V současné době je však

takřka nemožné tyto změny konkrétně předvídat (Zj 13,13.14).

Vítězství Beránka

Co vlastně Babylón světu konkrétně nabízí? Babylón představuje svou vlastní cestu spásy zvěstováním falešného evangelia. Bůh nabízí světu evangelium o spasení skrze smrt Beránka, avšak Babylón nabízí své vlastní víno. Víno je v Bibli často symbolem Božího spasení a požehnání pro jeho lid. Babylón nabízí svým následovníkům víno svého „spasení a požehnání“, jmenovitě svoji duchovní nemorálnost. Ve Starém zákoně se víno říká „krev hroznů“ (např. Dt 32,14). Je jedinečným symbolem Ježíšovy krve a života. Během poslední večeře podal Ježíš svým učedníkům víno, které symbolizovalo jeho život, který dal za odpuštění hříchů (Mt 26,28). Víno také představuje dobrou zprávu evangelia. V Janově evangeliu nabídl Ježíš svou krev jako jediný zdroj života pro hříšníky (J 6,53.54; srov. J 19,34).

Babylón podává obyvatelům země své vlastní víno, nabízí falešné evangelium, které zdánlivě potvrzuje mimořádnými zázraky, které dělá drak se svými spolupracovníky (Zj 13,13.14; 16,13.14). Toto falešné evangelium se nazývá „víno vášně svého smilstva [jeho bludné učení]“ (Zj 14,8; ČSP). Jedná se snahu narušit a zničit Boží plán pro lidstvo, proto jde o duchovní nevěru a smilstvo.

Střetnutí evangelia o spasení skrze Krista a falešného evangelia, jehož původcem je drak (padlý cherub), lidstvo rozdělí. Konečným výsledkem bude pád Babylónu. Jeho pád a konec proběhne ve dvou fázích. První fáze je duchovní, ta se zatím ještě nachází ve fázi přípravy. Naplno začne probíhat v okamžiku, kdy odpadnutí – které začalo už na počátku dějin církve – dosáhne svého vrcholu, když se odpadlé křesťanství znovu sjednotí. Dokud nedojde ke sjednocení, Babylón ještě není plně připraven.

Druhá fáze pádu Babylóna se odehraje při druhém příchodu Krista a vyústí v jeho definitivní porážku. Jan říká, že v té době se „veliké

město roztrhlo na tři části a města národů se zřítíla“ (Zj 16,19). Bezbožná trojice není schopna jednotně obstát v přítomnosti Beránka (srov. Gn 11,8): „Ti budou bojovat s Beránkem, ale Beránek je přemůže“ (Zj 17,14). Bezbožní lidé se budou snažit skrýt „před přítomností“ Beránka (Zj 6,16). Není to útok Lva, co způsobí jejich porážku, ale postava a působení Beránka, který byl zabit pro naše hříchy. Beránek ztělesňuje evangelium a v tomto sporu zvítězí.

Závěr

Babylón doposud na světě nepůsobí v celé své plnosti. Jak jsme naznačili, proces odpadnutí začal už v rané křesťanské církvi a vyvrcholil krátce před příchodem Krista (2Te 2,1–10).

Je důležité, abychom sledovali změny ve vztahu mezi protestanty a katolíky, zejména výrazné zesílení katolického vlivu v některých částech světa, a to dokonce i ve vztahu k nekřesťanským náboženstvím. Svět se rychle mění a měli bychom očekávat výraznější změny, zejména náboženské povahy. Mezitím máme plnit svěřený úkol: zvěstovat evangelium Ježíše Krista jako jedinou cestu spásy a varovat svět před událostmi, které nastanou v budoucnosti. „Možná bychom se v některých ohledech měli méně vyjadřovat o římské moci a papežství, avšak měli bychom upozorňovat na to, co napsali proroci a apoštolové inspirovaní Božím Duchem.“¹⁵

Otázky k zamyšlení a diskusi

1. Co je to „babylónské“ myšlení a jak se mu můžeme ve svém vlastním životě vyhnout?
2. Proč je poselství Zjevení o pádu Babylóna dobrou zprávou pro ty, kteří následují Beránka?
3. Neustále čteme o „falešných“ zprávách (fake news). Kniha Zjevení odkazuje na „falešnou“ trojici, která se snaží napodobovat skutečnou Trojici z Písma. Jak můžeme zabránit tomu, aby nás tato „falešná“ trojice neoklamala?

¹⁵ Ellen G. White, *Counsels to Writers and Editors* (Nashville: Southern Pub. Assn., 1946), s. 265.

BOŽÍ VAROVÁNÍ PLNÉ LÁSKY

POSELSTVÍ TŘETÍHO ANDĚLA

Bůh skrze své posly zvěstuje věčné evangelium a vyzývá lidi, aby se k němu vrátili. Tím vyjadřuje hluboký zájem o hříšné lidi (poselství prvního anděla) a zároveň je varuje před falešným evangeliem Babylóna (poselství druhého anděla). Bůh znovu projevuje svůj zájem o člověka a varuje lidstvo tím, že líčí osudy těch, kteří přijali draka za svého vůdce. Bůh si přeje, aby ho lidé uposlechli a rozhodli se být věrní Beránkovi. Boží poselství nás tak přivádí k poslednímu soudu a ke způsobu, jakým Beránek vyřeší vesmírný spor.

Musíme si vybrat

Na první pohled se zdá, že jazyk a obrazy použité v poselství třetího anděla (Zj 14,9–11) jsou neslučitelné s křesťanským evangeliem. Odhalit skutečný záměr tohoto poselství je možné pouze z perspektivy obětavé lásky Beránka.

Věrnost

Poselství třetího anděla se zaměřuje na jednu z nejdůležitějších otázek, se kterými se lidé setkávají: Komu máme projevit svoji naprostou věrnost? Na zemi probíhá konflikt, ve kterém existují dvě strany. Je na nás, ke které se připojíme. Pokud se nechceme rozhodnout, přikláníme se tak vlastně na stranu zla. Existují pouze dvě možnosti: Beránek, nebo padlý cherub (satan). V tomto sporu není možnost zůstat stranou.

Myšlenka věrnosti je nesmírně důležitá, protože naše věrnost odhaluje identitu toho, komu důvěřujeme. To naznačuje i zmínka o jménu a cejchu šelmy (Zj 14,9.11). Věrnost padlému cherubovi zanechává v životech lidí viditelnou stopu. Přijmout jméno šelmy znamená, že se člověk ztotožňuje s cíli a ambicemi padlého cheruba. Vlastně mu patří. Toto vlastnictví zřetelně vyjadřuje cejch (znamenání) šelmy. Viditelný cejch věrnosti na ruce a na čele všem připomíná, že tento člověk patří padlému cherubovi (Ex 13,9). Znamená je totiž symbolem autority toho, komu projevujeme svoji věrnost.

Když budeme v dějinách odpadlého křesťanství hledat symbol autority, který odhaluje, komu jsme v tomto sporu věrní, je to jednoznačně neděle. Neobstojí ani tvrzení, že člověk dostal moc a právo měnit Boží zákon. Boží autoritu, která stanovila sedmý den, sobotu, jako den odpočinku a bohoslužby, umlčel lidský hlas, který změnil sobotu na neděli. Hlavní roli v závěrečném sporu bude hrát Boží zákon. Povšimněme si toho, jaká existuje souvislost mezi uctíváním a znamením šelmy ve Zj 14,9: „Kdo kleká před šelmou... přijímá její cejch.“ Tyto dva prvky od sebe nejdou oddělit. Jelikož neděle je dnem bohoslužby, její přijetí je zároveň aktem bohoslužby. Současně se přestupují dvě příkázání, první a čtvrté. Neděle se stává padělkem soboty, která je znamením Boží posvěcující autority.

Víno a oheň

Poslední soud dává bezbožným zakusit Boží hněv. Zde se setkáváme s tím, co někteří lidé nazývají jako těžké téma Božího hněvu. Jan se snaží toto téma vysvětlit pomocí symbolů vína, ohně a síry. Starý zákon tyto obrazy používá k popisu Božího soudu nad jeho nepřáteli (Jr 25,15–28; Ž 11,6; Gn 19,24). Jedná se o symbolický jazyk, protože Boží hněv nejde doslova pít z poháru. V tomto případě záleží na druhu vína, které budou bezbožní pít, protože právě symbol vína vyjadřuje smysl tohoto přirovnání. Toto víno nebylo smícháno s vodou (jak to bylo běžné), ale jeho opojnou sílu znásobila příměs koření (Zj 14,10). Bezbožní lidé zakusí Boží hněv nesmísený s milosrdenstvím, protože už nebude žádný prostor pro pokání (Zj 22,11).

Druhým symbolem je oheň a síra. Bezbožní budou mučeni ohněm a sírou nebo „hořící sírou“. Tato metafora srovnává zkušenost Božího hněvu s bolestí, kterou člověk cítí, když se hořící síra dotkne lidského těla. Boží hněv přináší bolestivou zkušenost. Obraz ohně a síry také vychází ze skutečnosti, že to, co oheň zničí, už není možné nijak obnovit, protože oheň to zničí natrvalo. To vyjadřuje myšlenku, že výsledkem Božího hněvu bude konečný zánik bezbožných, který se nazývá druhá smrt (Zj 20,6.14). Oheň přináší trvalý zánik, protože co shoří, zanikne navěky. Oheň hoří do té doby, než všechno stráví (Iz 34,9.10; Ju 7). Když bezbožní lidé zemřou druhou smrtí, nebude to pro ně znamenat odpočinek.

Kristovo utrpení

Bolestivá a definitivní smrt bezbožných lidí je něčím, co si nedokážeme představit, protože ji ještě nikdo nezakusil. Jedinou výjimkou byl Ježíš Kristus, který druhou smrt podstoupil proto, abychom jí mohli uniknout my. Nikdo nemusí zemřít druhou smrtí. Neexistuje pro to žádný důvod. Kristocentrický pohled na závěrečný

soud je třeba propojit se soudem Ježíše Krista na kříži. Na kříži na sebe Kristus vzal soud nad světem (J 12,31), nesl hříchy světa jako obětní zvíře (J 1,29) a pil z kalicha Božího soudu určeného hříšnému lidstvu (J 18,11), aby ti, kdo ho vírou přijímají jako Spasitele, nezahynuli, ale obdrželi věčný život (J 3,16). Ježíš na kříži prožil křest ohněm, když řekl: „Mám žízeň“ (J 19,28). Na kříži trpělo společně celé Božství. „Bůh prožíval utrpení svého Syna stejně, jako by trpěla celá božská Bytost, aby mohl smířit svět se sebou.“¹⁶ To, co Kristu působilo nesnesitelnou bolest, nebylo v prvé řadě tělesné utrpení. Cítil vnitřní bolest kvůli tomu, že si uvědomil svoje odloučení od Otce (Mt 27,46). Něco podobného budou prožívat bezbožní lidé na konci soudu, protože si uvědomí, že budou navěky oddělení od Boha.

Závěr

Spor se skutečně týká věrnosti. Boží varování zní hrozivě kvůli vážnosti situace, do které se lidé dostanou. Přímocíarost tohoto poselství ukazuje, jakou bolest Bůh cítí. Nechce, aby jeho stvoření umíralo. Jazyk tohoto poselství je varovným signálem, který lidi vybízí, aby se zastavili, protože jsou bezprostředně ohroženi smrtelným nebezpečím. Bůh tuto skutečnost zná, protože on i jeho Syn ji prožili na kříži. V současné době jsme to my, kteří jsme Božími vyslanci, abychom vybízeli lidi k tomu, aby si vybrali Beránka, který nás smíří s Bohem.

Otázky k zamyšlení a diskusi

1. Proč Písmo tak působivě líčí zničení zlých a bezbožných lidí?
2. Jak naše představa o tom, jaký je Bůh, formuje naše chápání soudu? Co můžeme udělat, abychom správně představili Boha lidem, které děsí obraz tvrdého a rozhněvaného Boha?
3. Jak můžeme nejlépe předávat informace o „Božím hněvu“ v kontextu plánu spasení?

¹⁶ Ellen G. White, *God's Amazing Grace* (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1973), s. 161.

PÁTEK

POSLEDNÍ SOUD A LÁSKA K BOHU

POSELSTVÍ TŘETÍHO ANDĚLA

Poselství třetího anděla je varováním, které má lidi přesvědčit, aby se vyhnuli osudu bezbožných lidí a postavili se na stranu Beránka. Silné varování obsahuje i popis konečného cíle závěrečného soudu. Stále se používá silný jazyk a působivé obrazy: „... bude mučen ohněm a sírou před svatými anděly a před Beránkem“ (Zj 14,10).

Závěrečný soud a kříž

Řecké sloveso *basanizo* („trýznit, mučit“) přináší představu, která je v současné době pro většinu lidí odpudivá. Toto sloveso označuje intenzivní fyzickou a duševní bolest, kterou člověk nedokáže nijak ovlivnit (srov. 2Pt 2,7.8). Ve Zjevení se toto slovo používá k popisu nesnesitelné bolesti, kterou žena pocítovala během porodu (Zj 12,2). V případě trestu nad bezbožnými lidmi se používá pasivní forma budoucího času slovesa – „budou mučeni“. Otázkou je, kdo nebo co je mučí. Pro nalezení odpovědi budeme zkoumat celý text a záměr této pasáže.

Před Beránkem, v jeho přítomnosti

Bezbožní lidé jsou mučeni „před svatými anděly a před Beránkem“. Bezbožní tedy prožívají

nesmírné utrpení v přítomnosti andělů a Beránka. Obraz Ježíše s anděly má svůj původ ve starozákonních pasážích, které předpovídají příchod Boha v doprovodu andělů. Bůh přichází, aby soudil svévolníky a zachránil svůj lid (Dt 33,2.3; Za 14,9). V Novém zákoně tento obraz popisuje viditelnou a slavnou skutečnost Kristova příchodu. Když Kristus přijde podruhé, zjeví se v doprovodu svých andělů (Mt 16,27; 25,31.32; Mk 13,26.27). Bude to okamžik nejslavnějšího zjevení Ježíše, kdy ho spatří všichni lidé (Zj 1,7) a postaví se před něj (srov. Zj 6,16.17). Zj 14,10 však nehovoří o Ježíšově druhém příchodu, kdy ho uvidí pouze ti, kteří jsou naživu. V této pasáži anděl používá jazyk Kristova druhého příchodu, aby nás informoval, že během posledního soudu se Kristus naposled zjeví bezbožným lidem všech dob a satanovi.

Beránek a kříž

Neměli bychom přehlédnout skutečnost, že vyjádření třetího anděla je velmi přesné. Bezbožní lidé stojí před Beránkem, nikoliv před Králem králů, dokonce ani ne před Hospodinem. Když vzhlednou, vidí Krista jako Božího Beránka, který

na kříži prokázal nesmírnou Boží lásku vůči všem svým tvorům. Ve Zjevení je obraz zabitého Beránka vizuálním ztvárněním evangelia o spasení vírou v Ježíše, který se za nás obětoval na kříži (Zj 5,9). Obsahem věčného evangelia je Boží láska, která se vždycky zaměřuje na druhé. Ježíš řekl: „A já, až budu vyvýšen ze země, přitáhnu všechny k sobě“ (J 12,32), některé pro spasení (J 3,14.15) a další pro odsouzení (Zj 14,10). Na Božím soudu budou bezbožní a všechny zlé mocnosti přítomny největšímu odhalení Boží lásky v celé historii vesmíru.

Při pohledu na Beránka si bezbožní uvědomí, že Bůh je skutečně spravedlivým a milujícím Bohem a že vesmírný konflikt nelze ničím ospravedlnit. Ellen Whiteová píše o okamžiku, kdy se Kristův trůn zvedá nad hradbami nového Jeruzaléma, oni ho spatří a „nad trůnem se ukáže kříž“.¹⁷ Píše také: „Kříž a jeho tajemná Oběť hříšníky usvědčí.“¹⁸

Tak je možné dojít k závěru, že bezbožné mučí ukázka Boží lásky zjevené v Beránkovi. Tato láska probouzí jejich pocit viny, takže vidí, jací ve skutečnosti jsou. Přitom si také uvědomují, že se sami na celou věčnost oddělili od tak úžasného Boha. Budou prožívat nevýslovnou bolest. Právem je možné říci, že Boží láska zjevená v obětní smrti Beránka, která naplňuje srdce Božího lidu radostí a vděčností, naplní srdce bezbožných intenzivní bolestí a vinou. Kdyby přijali dar spásy, který jim byl nabídnut prostřednictvím Beránka, nebyli by na tomto soudu mezi odsouzenými. To, že se Beránek takto zjeví bezbožným, povede k vyřešení vesmírného konfliktu a nastolení míru.

Soulad ve vesmíru

Nejpřesvědčivějším důkazem, který Bůh předloží během posledního soudu bezbožným, satanovi a jeho démonům, bude sebeobětující láska, která se zjevila na kříži zabitím Beránka. Ve skutečnosti to bude jediný, avšak naprosto dostačující důkaz. Jeho přesvědčující moc nelze plně pochopit, protože

bude pojítkem celého vesmíru po celou věčnost. Když mocnosti zla spatří tuto „tajemnou Oběť“, uvědomí si a vyznají, že Bůh je odsoudil spravedlivě a plným právem a že si zaslouží zemřít, protože to byla jejich volba. Jan očekával tento okamžik, když napsal: „A všechno stvoření na nebi, na zemi, pod zemí i v moři, všechno, co v nich jest, slyšel jsem volat: ‚Tomu, jenž sedí na trůnu, i Beránkovi dobrořečení, čest, sláva i moc na věky věků!‘“ (Zj 5,13; srov. Ju 14.15). Celý vesmír jednohlasně vyzná, že „Ježíš Kristus jest Pán“ (Fp 2,11). V závěrečném ohni bude vesmír očištěn od mocností zla a od výsledku jejich působení. Potom „jsem viděl nové nebe a novou zemi“ (Zj 21,1).

Závěr

Láska vytváří rámec vesmírného sporu. Před vznikem hříchu žil vesmír v dokonalé harmonii lásky. Předtím, než konflikt skončí, láska zase přivede všechno do dokonalé harmonie. Vlastní jádro poselství tří andělů tvoří tento nejúžasnější vesmírný příběh lásky. Celý svět se s ním má seznámit v rámci přípravy na Kristův návrat. Církev musí vyvinout veškeré úsilí, aby každý bod svého učení (zejména učení o budoucích událostech) a veškerou svoji činnost podřídila věčnému evangeliu o spasení skrze víru v Beránka (srov. Zj 14,12). To je Boží poselství pro tento svět a mělo by se také stát součástí našich slov a činů.

Otázky k zamyšlení a diskusi

1. Jak můžeme ostatním co nejlépe představit Boží spravedlnost a lásku?
2. Diskutujte o následující větě z dnešního čtení: „Láska vytváří rámec vesmírného sporu.“ Jak tato myšlenka ovlivňuje naše každodenní společenství s Ježíšem?
3. Jak můžeme nové generaci adventistů co nejlépe předávat dobrou zprávu obsaženou v poselství tří andělů?

¹⁷ Ellen G. Whiteová, *Velké drama věků*, s. 429 (GC 666).

¹⁸ Ellen G. Whiteová, *Touha věků*, s. 33 (DA 58).

SOBOTA

POSELSTVÍ TŘÍ ANDĚLŮ

VÝCHODISKO POSTOJE V DOBĚ KONCE

„Viděla jsem společenství lidí, kteří stáli pevně a dávali si dobrý pozor, aby jejich víru nenarušili nestálí členové společenství. Bůh jejich jednání schvaloval. Spatřila jsem poselství ve třech krocích – poselství prvního, druhého a třetího anděla. Anděl, který mne doprovázel, mi řekl: ‚Běda tomu, kdo by odstranil nebo změnil třeba i nejmenší část těchto poselství. Je velice důležité je správně pochopit, protože budoucí osud lidí závisí na tom, jestli je přijmou.‘

Znovu mi připomněl tato poselství. Přitom jsem si uvědomila, čím vším musel Boží lid projít. Vše pochopil za cenu velkého utrpení a vážných sporů. Bůh je vedl krok za krokem a postavil je na pevný a neměnný základ. Viděla jsem, jak přicházejí jednotliví lidé a zkoumají tento základ. Někteří se na

něj s radostí postavili, zatímco druzí na něm začali vyhledávat chyby. Vyjádřili přání, aby se základ vylepšil, protože pak bude dokonalejší a lidé, kteří na něm stojí, budou mnohem šťastnější. Jiní tento základ odmítli a prohlásili, že je založen zcela špatně. Přesto jsem viděla, že se na tento základ postavila naprostá většina věřících. Ti pak upozorňovali ty, kteří základ odmítali a měli výhrady, že základ položil Bůh jako Mistr celé stavby a že bojují proti němu. Pochybujícím znovu připomněli, jakým úžasným způsobem Bůh konal své dílo a že to byl právě On, kdo je postavil na tento základ. Pak pozvedli svůj zrak k nebi a hlasitě oslavovali Boha. To zapůsobilo na některé z těch, kteří vyhledávali chyby a odmítali tento základ. Někteří ho s pokorou zase přijali.

Pak se má pozornost soustředila na dobu zvěstování prvního Kristova příchodu. Bůh poslal Jana, aby v duchu a v moci proroka Elijáše připravil cestu pro Ježíše. Lidé, kteří odmítli Janovo svědectví, neměli žádný užitek ani z toho, co učil Ježíš. To, že odmítali poselství předpovídající jeho příchod, jim zabránilo přijmout ten nejsilnější důkaz, že Ježíš je Mesiáš. Satan vedl lidi, kteří odmítli Janovo poselství, ještě dál, takže Krista nakonec zavrhli a ukřižovali. To způsobilo, že během svátků Letnic nepřijali pozhánání, které by jim ukázalo cestu do nebeské svatyně. Roztržení chrámové opony znamenalo, že skončila platnost židovských obětí a obřadů. Ježíš totiž přinesl tu největší oběť. Duch svatý, který sestoupil v den Letnic, přenesl mysl učedníků z pozemské svatyně do svatyně nebeské, kam Ježíš vstoupil se svou vlastní krví. Tak měli učedníci prospěch z jeho oběti smíření.

Židé však byli ponecháni v temnotě. Přišli o světlo, které mohli mít v otázce plánu spasení; stále věřili svým obřadům a obětem, které už nyní byly zbytečné. Roli pozemské svatyně zaujala svatyně v nebi. Oni však o této změně nevěděli. Proto nemohli mít prospěch z Kristovy prostřednické služby ve svatyni.

Mnoho lidí se s hrůzou dívá na to, jak Židé odmítli a ukřižovali Krista. Když čtou příběhy o tom, jakou hanbu a utrpení prožíval, jsou přesvědčeni, že Ježíše milují natolik, že by ho nezapřeli tak, jak to udělal Petr, nebo že by ho neukřižovali tak jako Židé. Avšak Bůh, který dokáže číst v srdcích všech lidí, je podrobil zkoušce, zdali opravdu milují Ježíše, jak tvrdí. Celé nebe s nehlubším zájmem sledovalo to, zda přijmou poselství prvního anděla. Avšak mnozí z těch, kteří tvrdili, že milují Ježíše, a kteří dokonce při čtení příběhu o jeho ukřižování měli slzy v očích, se zprávě o jeho příchodu začali posmívat. Namísto toho, aby tuto zprávu přijali s radostí, prohlásili ji za klam. Začali nenávidět ty, kteří se těšili na Kristův příchod, a vyháněli je ze svých sborů. Těm, kdo odmítli první poselství, nemohlo pomoci ani druhé poselství a nepomohlo jim ani půlnoční volání. To je mělo připravit na to, aby společně s Ježíšem vírou vstoupili do nejsvětější části nebeské svatyně. To, že odmítli

dvě předcházející poselství, natolik omezilo jejich schopnost poselství pochopit, že jim nic neříká ani poselství třetího anděla, které ukazuje cestu do svatyně svatých.

Viděla jsem, že stejně jako Židé ukřižovali Ježíše, i formálně věřící v různých církvích ukřižovali tato poselství. Proto neznají cestu do svatyně svatých a ani nemohou mít užitek z Ježíšovy přímluvné služby, kterou tam vykonává. Stejně jako Židé, kteří přinášeli zbytečné oběti, i oni pronášejí marné modlitby do části svatyně, kterou již Ježíš opustil. Satan, který se z tohoto klamu raduje, na sebe bere náboženskou podobu. Tak vede tyto formální křesťany k sobě. Používá přitom svou moc, znamení a falešné zázraky, a tak se je snaží udržet ve své pasti. Některé lidi svádí jedním způsobem, jiné podvádí pomocí dalšího klamu. Různé typy lidí ovlivňuje odlišnými bludy. Někteří v obavách odmítají jeden klam, zatímco další snadno přijmou. Některé lidi satan oklame pomocí spiritismu. Přichází také jako anděl světla a šíří svůj vliv na zemi pomocí falešného oživení. Církev jsou nadšené a domnívají se, že v nich mocně působí Bůh, zatímco je to dílo jiného ducha. Vzrušení pomine a zanechá svět a církve v horším stavu, než ve kterém byly předtím.

Viděla jsem, že Bůh má mezi formálními adventisty i v odpadlých církvích svoje čestné děti, a dříve, než svět postihnou rány, povolá z těchto církví lidi i kazatele, kteří ochotně přijmou pravdu. Satan to ví, a předtím, než zazní hlasitá výzva třetího anděla, vyvolá v těchto náboženských společenstvích duchovní nadšení, aby si ti, kteří odmítli pravdu, mysleli, že Bůh je s nimi. Chce oklamat čestné lidi a přivést je k přesvědčení, že Bůh s jejich církví stále pracuje. Avšak díky záři Božího světla všichni čestní lidé opustí odpadlé církve a připojí se k věrnému pozůstatku.“ (*Early Writings*, s. 258–261)

„Zvěstování poselství prvního, druhého a třetího anděla začalo na základě inspirovaného Slova. Nesmí se z něj odstranit ani nejmenší detail. Nikdo z lidí nedostal pravomoc změnit obsah těchto poselství a tvrdit, že Nový zákon nahradil Starý zákon. Starý zákon je evangeliem v předobrazech a symbolech. Nový zákon tvoří základ. Oba jsou

stejně důležité. Ježíš učil ze Starého zákona a tato naučení vůbec neztratila svoji moc.

První a druhé poselství zaznívalo v letech 1843 a 1844 a nyní představujeme třetí poselství, avšak bude třeba přinášet stále všechna tři poselství. Dnes, stejně jako v minulosti, je důležité poselství tří andělů lidem připomínat. Slovem i písmem máme zvěstovat poselství, zdůrazňovat jejich pořadí a vykládat prorocství, která nás vedou k poselství třetího anděla. Třetí poselství nemůže existovat bez prvního a druhého. Tato poselství máme světu představovat v knihách i v rozhovorech. Představují totiž linii prorockých dějin a odhalují to, co se událo v minulosti, i to, co se teprve v budoucnosti stane...

Obdrželi jsme úkol zvěstovat Boží přikázání a svědectví Ježíše Krista. Svět musí uslyšet výzvu: „Připrav se... na setkání se svým Bohem“ (Am 4,12). Tato výzva platí i osobně pro každého z nás. Vybíjí nás, abychom odložili všechno, co nás zatěžuje, i každý hřích, který se nás tak snadno přidrží. Moji spoluvěřící, naším úkolem je vzít na sebe Kristovo jho. Ujistěme se, že náš dům je postavený na skále. Neohrožujeme svůj věčný život. Možná se nedožijeme nebezpečných událostí, které jsou před námi. Nikdo z nás si ale nemůže být jist svým životem. Neměli bychom proto stále bdít a být na stráž? Neměli bychom pečlivě zkoumat sami sebe a položit si otázku: Co pro mě bude znamenat věčnost?

Důležité otázky, na které by si měl každý člověk odpovědět, znějí: Mám obnovené srdce? Proměnil Bůh moje nitro? Odpustil mi hříchy díky mé víře v Ježíše Krista? Prožil jsem znovuzrození? Uposlechl jsem výzvu: „Vezměte na sebe mé jho a uče se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinutí svým duším. Vždyť mé jho netlačí a břemeno netíží“ (Mt 11,29.30). Považuji všechny věci za ztrátu ve srovnání s jedinečností poznání Krista Ježíše? Cítím svůj závazek věřit každému slovu, které říká Bůh?“ (*Manuscript 32, 1896* [viz také *Manuscript Releases*, sv. 17, s. 6–23]).

ELLEN GOULD WHITEOVÁ

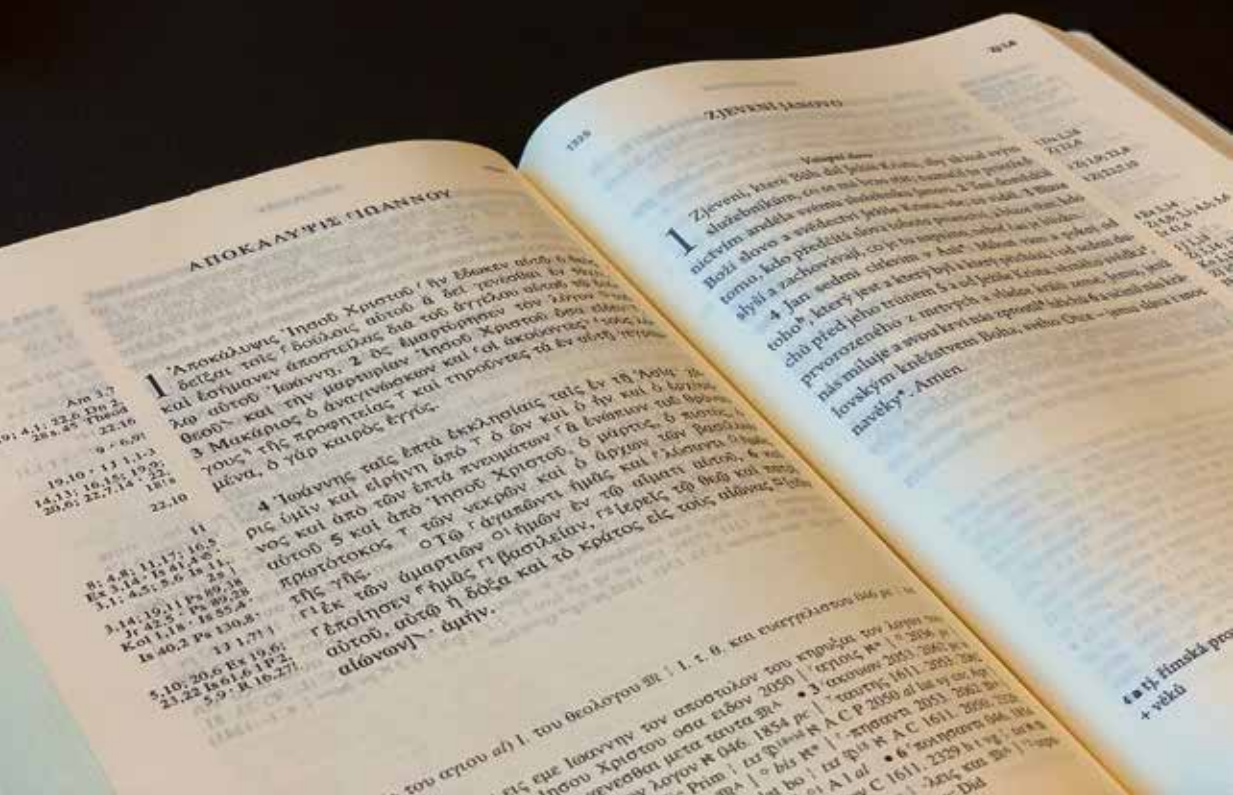
Adventisté sedmého dne věří, že Ellen G. Whiteová (1827–1915) během více než 70 let veřejné služby sloužila biblickým darem prorocství.

Otázky k zamyšlení a diskusi

1. Co se můžeme naučit od lidí, kteří zvěstovali poselství o prvním příchodu Ježíše? Proč je to důležité pro ty, kdo očekávají Ježíšův druhý příchod?
2. Jak můžeme prostřednictvím poselství tří andělů oslovit lidi kolem nás, kteří možná nerozumějí biblické pravdě?

PŘEDNÁŠKY MODLITEBNÍHO TÝDNE PRO VĚK 13 AŽ 15 LET

MILÍ KAMARÁDI,

je mi potěšením, že vás budu moci provést tématem letošního modlitebního týdne, které sice není úplně jednoduché, protože nás zavede do prorocké knihy Zjevení, ale já jsem přesvědčen o tom, že to bez problémů zvládnete, a věřím, že to pro vás bude i téma zajímavé. Podobně jako vaši rodiče budeme společně odhalovat tajemství poselství tří andělů, které naše církev již při svém vzniku přijala jako poselství, jímž nás Pán Bůh pověřil, abychom se s ním sdíleli s lidmi kolem nás, tedy třeba i s vašimi kamarády a přáteli.

P.S. Všechny biblické texty jsou z Českého studijního překladu.

LUKÁŠ JUREČEK

Texty pro mladší děti a tvořivé aktivity ke všem dnům naleznete
na <https://dss.casd.sk/mt-s-detmi/>.

PRVNÍ SOBOTA

KNIHA ZJEVENÍ

JAK JÍ POROZUMĚT

„Zjevení Ježíše Krista, které mu dal Bůh, aby svým otrokům ukázal, co se má brzy stát... a od Ježíše Krista, jenž je věrný svědek, prvorozený z mrtvých a vládce králů země. Tomu, jenž nás miluje a svou krví nás rozvázal z našich hříchů a učinil nás královstvím, kněžímí svému Bohu a Otci – jemu sláva i moc na věky věků. Amen.“

Zjevení 1,1–6

Už odmala jsem měl moc rád hádanky a šifry a věřím, že mnozí z vás jste na tom podobně. Pak zvláště pro vás bude kniha Zjevení přímo rájem. Možná že si myslíte, že jde o knihu těžce srozumitelnou dokonce i pro dospělé. Věřím ale, že s malou nápovědou, o kterou se chci s vámi podělit, se do knihy začtete a začne být pro vás zajímavá a hlavně povzbuzující. Vždyť už samotný název prozrazuje, že jde o zjevení nebo také odhalení Ježíše Krista, nejasnější bytosti ve vesmíru, jehož touhou, stejně jako jeho Otce i Ducha svatého, je záchrana člověka, tedy konkrétně tvoje i moje.

Tak pojďme na to!

NÁPOVĚDA Č. 1:

Knihy Zjevení je knihou prorockou, což znamená, že jde o literární žánr, v němž je důležitý detail, na rozdíl například od podobenství, kde je důležité naopak poučení a kde pitvání

detailů nás dokonce může dovést k naprostým nesmyslům.

Tak například podstatou pro vás jistě dobře známého podobenství o deseti družičkách je myšlenka: „Bďte tedy, protože neznáte den

ani hodinu“ (Matouš 25,13). Pokud bychom však hledali význam každého detailu tohoto podobenství, můžeme dojít i k mylné představě, že si lze Ducha svatého, jehož symbolem je olej, někde koupit nebo je ho možné mít více či méně.

Je to podobné jako s vtípem. Mě například zaujal ten o lvu, který honí křesťana. Křesťan už nemůže, a tak v zoufalství zavolá na Pána Boha: „Kéž je i ze lva křesťan.“ A stane se zážrak, lev se zastaví, poklekne a poděkuje za pokrm. Detaily jsou zde jen proto, aby nás přivedly k překvapivé pointě. Naopak v proctví je detail nesmírně důležitý a právě jeho odhalení nám často pomůže nalézt poučení.

NÁPOVĚDA Č. 2:

Proctví je totiž řeč symbolů. Místopisné názvy, lidé, jména, události atd. – všechny tyto detaily mají v drtivé většině význam symbolický, kdy zkušenost Božího lidu v historii může symbolizovat událost spojenou s Božím lidem v budoucnosti.

Takovýto symbolický výklad přímo naznačuje například prorocství z 11. kapitoly knihy Zjevení, kde se dočítáme o: „náměstí toho velikého města, které se duchovně nazývá Sodoma a Egypt...“ (Zjevení 11,8). „Duchovně“ znamená, že nejde o konkrétní, dávno zaniklé město ani stát, kam můžeme vyrazit na dovolenou, ale o společenství lidí, kteří se chovají jako obyvatelé Sodomy či Egypta. Tedy lidí pohrdající Pánem Bohem a jeho radami či Boží nepřátelé, kteří Boží lid utiskují, podobně jako faraon v době Mojžíšově. Jak ale poznat, co daný symbol znamená? V tom nám pomůže další nápověda.

NÁPOVĚDA Č. 3:

Ta by se dala jednoduše formulovat tak, že Bible se vykládá Biblií. A asi nejlepší bude uvést si rovnou nějaký příklad: Ve čtvrté

kapitole knihy Zjevení se dočítáme o duze: „A hle, v nebi stál trůn a na tom trůnu někdo seděl. A ten, kdo na něm seděl, byl na pohled jako kámen jaspis a karneol; a kolem trůnu duha na pohled jako smaragd“ (Zjevení 4,2.3). Z kontextu (okolních veršů) můžeme vyvodit, že trůn, o kterém se zde hovoří, je trůn samotného Pána Boha. Co tedy může znamenat, že Boží trůn je obklopen duhou?

Pomoci nám může konkordance – jde o jakýsi slovník výrazů vyskytujících se v Bibli. Nebo můžeme použít dnes dostupnější aplikaci v počítači či mobilu a nechat si vyhledat všechna místa, kde se dané slovo, v našem případě „duha“, v Bibli vyskytuje. Zjistíme tak, že i prorok Ezechiel spojuje duhu se září Hospodinovy slávy (Ezechiel 1,28), ale hlavně nás odkazy přivedou k příběhu potopy. Tehdy Pán Bůh uzavřel s člověkem zvláštní smlouvu: „Ustanovuji s vámi svou smlouvu, že již nevyhladím všechno tvorstvo vodami potopy a že už nebude potopa, která by zničila zemi. A Bůh řekl: „Toto je znamení smlouvy, kterou kladu mezi sebe a vás i každou živou duši, která je s vámi, pro věčné generace. Na oblak jsem dal duhu, která bude znamením smlouvy mezi mnou a zemí. Když zahalím zemi oblakem a na oblaku se ukáže duha, připomenu si svou smlouvu mezi mnou a vámi...““ (Genesis 9,11–15).

Není to úžasné? Jako by nám tímto symbolem duhy okolo svého trůnu chtěl Bůh říci, že se nikdy nemusíme bát, že by zapomněl na svou smlouvu s námi, protože i jeho trůn obklopuje duha, symbol milosrdenství a zájmu o člověka. Při důkladném pátrání tak rychle zjistíte, že vlastně mnoho symbolů knihy Zjevení nás bude odkazovat na příběhy Starého zákona, a tak se nám začnou otevírat zajímavé souvislosti a brzy pochopíte, že celá Bible je vlastně jedním velkým příběhem záchrany člověka.

Ale na jednu věc si dávejte pozor. Někdy totiž může mít jeden symbol hned několik významů, a proto potřebujeme využít nápo- vědu číslo čtyři, kterou bych formuloval jed- nou větou: Je potřeba přemýšlet!

NÁPOVĚDA Č.4:

Bůh je nejmoudřejší bytostí vesmíru, a pro- to je přirozené, že i jeho dopis – Bible – bude logický a smysluplný. A tak, pokud se vám bude zdát, že jste dospěli k něčemu divné- mu, je potřeba přemýšlet, pátrat a studovat dál, než vše zapadne do nějakých logic- kých souvislostí.

Tak například, pokud vás nadchlo pátrání po významu symbolů v knize Zjevení, mů- žete narazit i na tento povzbudivý text: „Ale jeden ze starších mi říká: ‚Neplač. Hle, zvitě- zil lev, ten z kmene Judova, kořen Davidův, aby otevřel ten svitek a jeho sedm pečeti“ (Zjevení 5,5). Začnete tedy intenzivně hledat, kdo může být oním lvem, až narazíte na verš z 1. Petrovy: „Bud'te střízliví a bděte! Váš pro- tivník ďábel obchází jako řvoucí lev a hledá, koho by pohltil“ (1. Petrova 5,8). Že by tedy tím lvem byl ďábel? To by bylo ale hodně divné, kdyby byl ďábel v nebi oslavován ja- ko vítěz... Navíc nás již samotný verš nasmě- ruje, abychom hledali v rodokmenu Judy a Davida. A tak pečlivým studiem nakonec dojdeme k tomu, že jediným, kdo může svi- tek otevřít, je „vítěz z kříže“ – Ježíš Kristus. Sym- bol lva tak má v Bibli hned několik významů. Jeden odkazuje na Krista, jiný na satana anebo v knize Daniel na babylónskou říši. Proto je potřeba vždy vše, nač přijdete, za- sadit do širších souvislostí a znovu a znovu promýšlet, zda to dává smysl jako celek.

NÁPOVĚDA Č.5:

A nakonec to nejdůležitější: Při jedné slavnostní příležitosti se rozhodli ocenit

celoživotní dílo úspěšného básníka. Dříve než jej pozvali na pódium, aby tuto mimo- řádnou cenu převzal, vystoupilo několik vědců z oblasti literatury, aby publiku ve svých příspěvcích představili genialitu toho- to básníka. Barvitě líčili hluboký smysl jeho poetických obrazů a skrytý význam jedno- tlivých veršů. Nakonec se mikrofonu ujal sa- motný básník a svou děkovnou řeč začal slovy: „Víte, je to pro mne zajímavé, ale to, o čem jste před chvílí hovořili, mne při psaní zmiňovaných veršů nikdy nenapadlo.“

Toužíme-li tedy správně porozumět jaké- mukoli textu, bude vždy nejlepší, když se zeptáme autora. A proto tím nejdůležitěj- ším, chceme-li správně porozumět Božímu slovu, je modlitba. Pokorná, opravdová a upřímná prosba o to, aby nás Duch svatý, autor textu (2. Petrova 1,21), vedl při hledání významu svých vlastních slov. A já jsem pře- svědčen, že když to zkusíte, možná nebude- te hned rozumět úplně všemu, ale přesto budete moci prožít zvláštní dotek Božího slova – pocit „šťěstí“ (blahoslavenství), které Pán Bůh hned v úvodu knihy Zjevení zaslubu- je: „Blahoslavený, kdo předčítá, i ti, kdo sly- ší slova tohoto proroctví a zachovávají, co je v něm zapsáno, neboť ten čas je blízko“ (Zjevení 1,3).

VÝZVA:

Co tak vzít do ruky konkordanci, biblický slovník nebo nějakou mobilní aplikaci s vy- hledáváním v Bibli a vyzkoušet si to sami? Navrhují třeba symboly popisující vzhled Je- žíše ve Zjevení 1,12–16. Cílem není porozumět ihned a beze zbytku všemu, ale nad symboly přemýšlet.

A pokud chcete, můžete mi své postřehy poslat na e-mail: ljurecek@casd.cz. Moc rád si je přečtu.

NEDĚLE

POSELSTVÍ PRVNÍHO ANDĚLA

1. ČÁST – VĚČNÉ EVANGELIUM

„Tu jsem uviděl jiného anděla, majícího věčné evangelium, jak letí prostředkem nebe, aby je zvěstoval těm, kteří přebývají na zemi, každému národu, kmenu, jazyku a lidu.“

Zjevení 14,6

Nevím, jak to je ve škole dnes, ale nás se již od první třídy každý rok pravidelně ptali, čím bychom chtěli být. V první třídě většina z nás kluků toužila být popelářem nebo kosmonautem. Popelářem samozřejmě proto, abychom se mohli vozit vzadu na autě. Já jsem se tehdy přiklonil ke kosmonautice, ale hned ve druhé třídě jsem hrdě prohlásil, že chci být misionářem, čímž jsem tehdy soudužku učitelku přivedl do menších rozpaků, protože se hned ozvala spolužačka, že neví, co je to za povolání. A tak komunisticky a protinábožensky orientovaná paní učitelka musela vysvětlovat, že toužím lidem zvěstovat „evangelium“.

„Evangelium“ je v překladu „dobrá zpráva“, jak již určitě víte. Je to „dobrá zpráva“ o Bohu, který se stal člověkem, aby z vlastního rozhodnutí na sebe přijal vinu lidstva a zemřel za člověka, který tuto oběť nebude schopen ani docenit a v úplnosti jí

porozumět. Je to příběh neuvěřitelné a nepochopitelné lásky, který když osloví lidské srdce, vyvolá v něm touhu se o něj sdílet dál. A tuto touhu nelze zastavit.

Swědčí o tom příběhy tisíců misionářů. Mnozí z nich se stali hrdiny mého dětství. Velkým vzorem mi byl David Livingstone, muž, který neúnavně prozkoumával nehostinný střed afrického kontinentu, aby otevřel cestu pro šíření Božího slova mezi domorodými kmeny a zamezil hrůzným praktikám otrokářů, po kterých zůstávala jen spoušť a bolest. Obdivoval jsem jej pro jeho hlubokou víru a nasazení pro službu Bohu, kterému obětoval své pohodlí, finanční prostředky, rodinu i zdraví – vlastně vše. Mnoho museli obětovat i jeho nejbližší. Miloval jsem knihu Když džungle volá o misijní práci mezi jihoamerickými indiány a stále dokola jsem si přehrával tatínkovy magnetofonové pásky s příběhy adventistických misionářů.

MISIE CÍRKVE ADVENTISTŮ SEDMÉHO DNE

Když se v roce 1863 proměnilo původní hnutí v Církev adventistů sedmého dne, byly to velmi skromné začátky – tehdejší Generální konferenci tvořilo jen 125 sborů s přibližně 3 500 členy, a to pouze na území Spojených států amerických. Tato mladá církev však věnovala velké úsilí tomu, aby porozuměla právě knize Zjevení. A tak postupem času členové církve pochopili, že právě je Pán Bůh povolal jako posly – tak lze totiž přeložit slovo „anděl“ –, kteří mají celému světu poodhalit naléhavé poselství tří andělů ze 14. kapitoly knihy Zjevení. Uvědomili si, že Božím přáním je, aby se nabídka záchrany skrze víru a odevzdání se Kristu dostala ke „každému národu, kmenu, jazyku a lidu“ a že na tomto úkolu chce Bůh spolupracovat s člověkem, tedy s námi.

A tak se do světa vydali první adventističtí misionáři. Nejprve roku 1868 do Kalifornie, odkud později vyplula misijní loď směřující na tichomořské ostrovy Pitcairn, Fidži, Samoa, Tahiti a mnohé další, dokonce i na ostrovy, kde stále žily kmeny praktikující kanibalismus. Úspěšnou evangelizaci střídal neúspěch a misionáři se často ocitali v ohrožení života, zejména na Cookových ostrovech a Nových Hebridech (dnes Vanuatu), a tak několik evangelistů obětovalo Bohu i své životy. A přesto nadšení sloužit Bohu a sdílet se o naději v něm neustávalo.

Prvním oficiálním misionářem vyslaným do Evropy byl John Nevins Andrews. V roce 1874 přijel do Švýcarska na základě dopisů lidí, kteří se již s učením adventistů sedmého dne setkali díky svědectví Michala Beliny Czechowského, který se na vlastní pěst

vydal do Evropy v roce 1864 a působil nejprve v Itálii a poté právě ve Švýcarsku.

Již po ročním působení misionářů v Austrálii byl založen v roce 1886 sbor v Melbourne. Ve stejném roce se pak adventismus dostal do Jižní Ameriky, konkrétně do Argentiny, a o rok později se první adventisté vydali i na africký kontinent. Zde se, zejména díky evropským koloniím, misijní dílo během deseti let rozšířilo na území dnešní Zimbabwe, Zambie, Malawi, Tanzanie, Rwandy, Burundi, Jižní Afriky a Lesotha.

Dnes (podle posledních uzavřených statistik z roku 2019 a 2020) má Církev adventistů sedmého dne po celém světě 92 186 sborů, které navštěvuje přibližně 22 milionů členů. Každý den je tak (průměrně) založeno 6 až 7 nových sborů a pokřtěno okolo 3 500 lidí, což odpovídá 2 až 3 křtům za minutu. Jako církev oficiálně působíme ve 212 z 235 států světa uznávaných Organizací spojených národů. To je mimochodem více zemí, než ve kterých má své pobočky americký McDonald.

Jako církev spravujeme více než 8 500 škol a vzdělávacích institucí, více než 500 nemocnic a sanatorií a přibližně 150 domovů pro seniory či sirotky. Vlastníme okolo 60 nakladatelství a dnes pro misii zvlášť důležitou síť internetových, televizních a rozhlasových stanic pod hlavičkou HopeTV či AWR. To vše vnímám jako velké Boží požehnání a také naplnění Božích zaslíbení. V minulosti jsme přijali Boží povolání a on nám dává příležitost radovat se ze spolupráce s ním.

POSLÁNÍ PRO DNĚŠNÍ DEN

Ale ne všude církev roste. Evropa, založená na křesťanských základech, se pozvolna své duchovní minulosti vzdává a nejsmutnější

obraz poskytuje právě Česká republika. Ještě v roce 1950, dva roky po komunistickém převratu, se ke křesťanské víře hlásilo v tehdejším Československu téměř 90 % procent obyvatel. V roce 2017 pak na otázku, zda věří v jakéhokoli Boha, odpovědělo v České republice kladně jen 29 % dotázaných. A i když je na Slovensku situace mnohem lepší, stejně mne napadá otázka: Jak ty (nebo já) můžeš dnes naplnit Boží povolání zvěstovat evangelium, i když je ti „jen“ třináct?

Jednou zadala teta učitelka v sobotní škole dětem úkol: Napište, co byste v životě chtěli dokázat.

A tak si chlapec, říkejme mu třeba Jenda, sedl v podvečer ke stolu a začal sepisovat: „Rád bych se stal neohroženým misionářem v deštných pralesích Amazonie. Zdolával bych divoké řeky plné aligátorů a přinášel poselství o Pánu Ježíši domorodým kmenům, které jsou ještě dnes ukryty v hlubokých a nedostupných lesích...“ Najednou se z kuchyně ozvala maminka: „Jendo, prosím tě, došla mi vajíčka a ráda bych ještě dnes upekla bábovku, mohl bys mi pro deset skočit do večerky?“ Jenda otráveně zvedl hlavu, podíval se do okna a pak zavolal na maminku: „Ale mami, copak nevidíš, že venku prší?“

Možná že se nám někdy může zdát, že doma je to málo dobrodružné a že Bůh po nás

chce „velké věci“ – být misionářem v Indii nebo v Číně je právě to pravé hrdinství. Ale já osobně jsem přesvědčen, že největší misijní výzvy nás čekají právě doma, tam, kde nás znají nejlépe, tam, kde můžeme svědčit o Boží moci nejen slovy, ale i zdánlivě obyčejnými maličkostmi, jakými jsou úsměv, laskavá a slušná mluva, čestné chování, schopnost omluvit se a uznat svou chybu... Prostě vše, v čem v nás lidé, se kterými se setkáváme, uvidí Kristovo poselství.

A nemusíte se bát ani stydět, nikdy na to nebudete sami. Když Pán Bůh povolává, zaslibuje i svou podporu a blízkost: „Ježíš přistoupil a promluvil k nim: ‚Byla mi dána veškerá pravomoc na nebi i na zemi. Jděte tedy a čiňte učedníky ze všech národů, křtíte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku...‘“ (Matouš 28,18–20).

VÝZVA:

Přemýšlej o tom, koho ve svém okolí můžeš pozvat třeba na tábor, schůzku Klubu Pathfinder – a proč ne i rovnou do sboru. Začni se za některého konkrétního člověka modlit, aby ti Bůh dal příležitost přinést mu „poselství o jeho lásce“. Každé ráno se modli za příležitosti být požehnáním pro druhé. Za to, aby tě Bůh použil podle své vůle.

*Manželé
Cottovi
u Davisových
indánů*

PONDĚLÍ
POSELSTVÍ
PRVNÍHO ANDĚLA
2. ČÁST - BOJTE SE BOHA

„Volal mocným hlasem: ‚Bojte se Boha a vzdejte mu slávu, neboť přišla hodina jeho soudu; pokloňte se tomu, který učinil nebe, zemi, moře i prameny vod.“

Zjevení 14,7

Vzpomínám si na příběh, který mne pobavil. Vypráví o muži, jenž si často zkracoval cestu z hospody domů přes potměšlý hřbitov. Jednoho dne byla zvlášť tmavá noc a náš „hrdina“ měl v sobě několik piv. Nezaregistroval čerstvě vykopaný hrob a spadl do něj. To mu pomohlo částečně vystřízli-

vět, a tak začal usilovně přemýšlet, jak se vyškrábat nahoru. Zkoušel vyskočit a chytit se trávy, ale vždy sklouzl zpět. Pak se snažil ve stěně hrobu vyhloubit jakýsi žebřík, ale půda se drolila a on spadl a narazil si kostič. Asi po dvaceti minutách snažení se za ním ozval hlas: „Nemá to cenu, já už to také zkoušel.“

Intenzivní pocit strachu z představy, že na něj promluvila mrtvola, jej tak vybičoval, že jedním vyšvihnutím se vyskočil z hrobu ven. To dokáže strach. A jen pro upřesnění, nebyla to mrtvola, kdo promluvil. Půl hodiny před ním totiž do hrobu spadl jiný člověk, který si také zkracoval cestu z hospody domů.

Strach je silnou motivací a pod jeho vlivem dokáže člověk dělat neuvěřitelné věci a Bohu skládat velké sliby. Asi proto ve středověku chřestili řetězy a obyčejným věřícím líčili pekelná muka v těch nejdrastičtějších barvách. „Když nebudete poslouchat Boha, Bůh se vám pomstí.“ Ale je takový Bůh? Jak rozumět poselství anděla ve výzvě: „Bojte se Boha..., neboť přišla hodina jeho soudu“?

V Bibli je podobenství o „kozlech a ovcích“: „Až přijde Syn člověka ve své slávě a všichni svatí andělé s ním, tehdy se posadí na trůn své slávy; a budou před něj shromážděny všechny národy. A oddělí jedny od druhých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů. Ovce postaví po své pravici, kozly po levici. Potom řekne Král těm po své pravici: ‚Pojďte, požehnaní mého Otce, přijměte do dědictví království, které je pro vás připraveno od založení světa.‘ ... Potom řekne i těm po levici: ‚Jděte ode mne, prokletí, do věčného ohně, který je připraven pro ďábla a jeho anděly!‘“ (Matouš 25,31–34.41).

Když jsem v dětství četl toto podobenství, vždy jsem si vše velmi barvitě představoval. Říkal jsem si, že přece ti na levici se určitě budou chtít dostat mezi ty napravo a udělají pro to vše, ale andělé jim v tom zabrání. Ve své fantazii jsem tak viděl, jak lidé přebíhají z jedné strany na druhou a perou se s anděly, dokonce jsem si představoval, jak je andělé budou za vlasy tahat zpátky – prostě dramatická scéna. Dnes se tomu už jen

usmívám. Nejen pro tu naivní představu, jak lidé zápasí s anděly, ale hlavně proto, že jsem atmosféru Kristova příchodu pochopil úplně jinak.

Dnes jako kazatel vidím tyto dvě skupiny lidí v okamžiku naplnění Božího soudu zcela jinak:

1. SKUPINA: TI, KTEŘÍ SE NA KRISTA TĚŠÍ

Jedním z největších hrdinů Bible je pro mne apoštol Petr, a to nejen pro jeho vůdčí schopnosti, ale hlavně pro jeden jeho charakterový rys, který lze nejlépe spatřit v neděli ráno po Kristově ukřižování: „Prvního dne týdne přišla Marie Magdalská časně ráno, ještě za tmy, ke hrobu a uviděla kámen odvalený od hrobu. Běžela tedy a přišla k Šimonu Petrovi a k druhému učedníkovi, kterého měl Ježíš rád, a řekla jim: ‚Vzali Pána z hrobu a nevíme, kam ho položili.‘ Petr a ten druhý učedník tedy vyšli a zamířili ke hrobu. Běželi oba spolu...“ (Jan 20,1–4). Kde to Petr v neděli ráno je? Mezi učedníky? Copak se nestyděl mezi ně přijít, když Ježíše zapřel, a dokonce tak, že se i zapřisahal, že jej nezná? Kde k tomu vzal odvalu a co si to vůbec „dovoluje“ – jako první (spolu s Janem) běžet ke Kristovu hrobu?! Copak se nebojí Kristova hněvu? Neměl by před Krista předstoupit jako poslední ze všech? Ne!!! A to proto, že Ježíše znal a protože jej přes své chyby a slabosti nesmírně miloval. Zpráva o prázdném hrobu v něm vyvolala touhu zjistit, co se s milovaným učitelem stalo. V tu chvíli se jeho mysl nesoustředila na sebe a své chyby, ale na to, že Kristus není v hrobě. Ježíš a jeho osud bylo to jediné, co jej teď zajímalo.

A podobně to prožíval i nechvalně proslulý vrchní celník Zacheus. Když jej Kristus

oslovil a chtěl s ním strávit čas, tak: „On rychle slezl a s radostí ho přijal“ (Lukáš 19,6). Nic si nedělal z řečí kolem a neřešil ani to, je-li toho hoden. Rychle slezl a plný radosti z Ježíšova přijetí a přítomnosti jej vedl do svého domu. A tak bych mohl pokračovat dalšími a dalšími příklady.

Okamžik druhého příchodu se tak v mé mysli proměnil v nejkrásnější událost dějin. Je to okamžik, kdy lidé milující Boha nebudou přemýšlet nad sebou, svými chybami a minulostí, ale jejich srdce bude naplněno touhou rozběhnout se a padnout přicházejícímu Kristu do náruče. Vždyť právě přišel okamžik, o kterém tolik snili. Ježíš a jeho blízkost vytěsni všechny další myšlenky, protože celá mysl se bude upínat ke Kristu a všechny emoce přehluší radost a pocít štěstí.

2. SKUPINA: TI, KTEŘÍ MAJÍ STRACH

Ale bude zde i druhá skupina lidí, kteří se právě od té první budou lišit svými pocity: „Králové země i velmoži a vojevůdci, boháči a mocní, každý otrok i svobodný, se ukryli do jeskyní a do horských skal a říkali těm horám a skalám: ‚Padněte na nás a skryjte nás před tváří toho, který sedí na trůnu, a před hněvem Beránka! Neboť přišel veliký den jejich hněvu; kdo bude moci obstát?‘“ (Zjevení 6,15–17). Tuto zvláštní nesourodou skupinu bohatých i chudých, mocných i otroků spojuje jen jedna věc: strach z přicházejícího Ježíše Krista, té nejlaskavější bytosti ve vesmíru. Mají obavy ze Stvořitele člověka, který za každého z nás položil život a touží nám jej nabídnout zpět, bez ohledu na míru našich vin a hříchů.

Jejich problém je v tom, že nepoznali Krista a posuzují jej podle sebe. Očekávají,

že bude jednat tak, jak by oni jednali se svými nepřáteli. Očekávají pomstu tak krutou, že si raději přejí zemřít. Domnívám se, že myšlení těchto lidí bude natolik převrácené, že by se v Boží blízkosti ani necítili dobře. Nebe by pro ně nebylo rájem, protože jejich srdce by bylo stále naplněno strachem, a proto se vyplní jejich přání, aby zemřeli. Proto je rozdíl i mezi Jidášem a Petrem. Když si Petr uvědomil své selhání, „vyšel ven a hořce se rozplakal“ (Matouš 26,75). Neměl strach se před Bohem pokořit a opět v Boží náručí vidět svou naději. Jeho pocity hanby a zmaru přemohla touha po odpuštění (na rozdíl od Jidáše).

Mocné volání: „Bojte se Boha a vzdejte mu chválu...“ tak není varováním před rozhněvaným a pomstychtivým všemocným pánem vesmíru. Je to naléhavá výzva k pokoře, vyznání své nedokonalosti a pozvání k oslavě Boha, který svým voláním k pokání vlastně dokazuje svou lásku k člověku. Poselství tří andělů má jediný záměr – oslovit a zachránit člověka předtím, než přijde konec.

VÝZVA:

Najdi si místo, kde můžeš být sám ve chvíli, kdy tě nic nehoní a máš dost času, a otevři své srdce Bohu. Řekni mu popravdě vše – jak přemýšlíš, po čem toužíš, co tě trápí i dělá radost. Neboj se být upřímný a neboj se otevřeně vyznat i to, co by se Bohu nemuselo líbit. Opravdovost je totiž nesmírně důležitá pro budování dobrého vztahu s kýmkoliv, natož s Bohem, který to stejně ví. Upřímnost je znakem důvěry a na té lze budovat. Nikdy však zároveň nezapomeň, že mluvíš s Bohem, Králem všeho, který nás přesahuje nejen svou nepředstavitelnou mocí, ale i hloubkou lásky k nám.

ÚTERÝ

POSELSTVÍ PRVNÍHO ANDĚLA

3. ČÁST – STVOŘITEL

„Volal mocným hlasem: ‚Bojte se Boha a vzdejte mu slávu, neboť přišla hodina jeho soudu; pokloňte se tomu, který učinil nebe, zemi, moře i prameny vod.“

Zjevení 14,6

Poselství prvního anděla obsahuje ještě jednu nesmírně důležitou myšlenku, kterou nesmíme vynechat – představuje Pána Boha jako Stvořitele všeho kolem nás. To není příliš populární téma v době, kdy všichni kladou obrovský důraz na svobodu jedince. Proč si to myslím? Protože když vás někdo stvořil, když je někdo vaším autorem, patříte vlastně jemu. A i když dostanete určitou míru svobody, nesmíte zapomenout, že jste byli stvořeni. Je to vlastně otázka, jaký smysl má vaše existence.

Možná že i proto se naše kultura tolik upnula na evoluci, teorii, že člověk je výsledkem náhodných přírodních procesů, kdy slabší a nefunkční zaniká a silnější přežívá a vyvíjí se dál. Člověk tak dostává úplnou svobodu, a to dokonce i v otázkách

morálky, tedy toho, co je a není správné. Diskutovat se tak může například o tom, zda bezohlednost je projevem slabosti, či síly osobnosti. Nebo zda střídání životních partnerů nakonec není pozitivním vývojem společnosti a klasická rodina není jen historickým přežitkem. Asi si říkáte: „To je všechno hezké, ale co s tím můžeme dělat my, zvláště když ještě nejsme dospělí a ve škole nám evoluci představují jako hotovou a vědecky ověřenou záležitost?“

KDO MÁ PRAVDU?

Asi bych začal klíčovou otázkou: Kdo má vlastně pravdu? My, kteří věříme v sedmidenňí stvoření, nebo ti, kdo věří v evoluční teorii? Nebo snad ti, kteří věří, že Bůh vše uvedl do pohybu a nyní to již „jde“ samo?

1. PŘEDSTAVY O BOHU

Určitě je to tak, jak tvrdíme! Vždyť se stačí jen podívat na jakékoli stvoření, například motýla – na jeho životní cyklus, úžasné detaily jeho orgánů, nádhernou vybarvení křídel, ladný let... Copak něco tak krásného a dokonalého mohlo vzniknout náhodou? Tak to jsem si sám mnohokrát říkal, ale jen do okamžiku, kdy se z expedice v Amazonii vrátil můj univerzitní profesor. Pamatuji si, jak vstoupil do laboratoře a v ruce držel rámeček s nádherným motýlem, aby se nám pochlubil svým nejvzácnějším úlovkem. A tehdy pronesl: „Podívejte se, mohl něco tak krásného a dokonalého stvořit Bůh?“ A tak jsem pochopil, že naše argumenty ovlivňuje víc to, čemu chceme věřit a jak si představujeme Boha a jeho možnosti, než nějaké vědecké důkazy.

A mnohdy se lidem vůbec nedivím. Pokud si totiž Stvořitele světa představují jako dědečka na obláčku, s fajfkou v ústech – jen blázen by v takového boha věřil. A své naděje bych nekládal ani do možná méně pohádkového boha typu superhrdina. Tedy bytosti se super vlastnostmi, jako je neviditelnost, schopnost létat či ovládat počasí, ale jinak podobnou lidem, s lidskými povahovými sklony. Když budete chtít svým spolužákům představit Boha, vždy je potřeba jim hned na začátku říci, že představit si jej je vlastně skoro nemožné. Je to, jako bychom chtěli z pozice mravence poradit strojvedoucímu, který má starosti se svou dcerou. Jen si to zkuste představit: Nesete si své stéblo trávy, když tu najednou – zemětřesení. Nedaleko od vás projel vlak; ale vy samozřejmě nevíte, že jde o vlak. Svoláte proto nejmoudřejší mravence, dokonce i z okolních mravenišť, a za pomoci nejmodernější mravenčí techniky začnete zkoumat,

co se to stalo. Jak dlouho vám bude trvat, než pochopíte, že projel vlak? Vlak, který řídí člověk, který má dospívající dceru, která se právě rozhoduje, na jakou školu jít? Tak asi naivně někdy vypadá, když se v modlitbě snažíme Bohu radit, co má udělat.

Ano, mravenec nikdy neporozumí povaze a starostem člověka a ani s ním nenaváže komunikaci. Naopak to však možné je. Tedy bytost s vyšší inteligencí může komunikovat s nižším stvořením, ale jen o věcech, kterým je ta nižší bytost schopna porozumět. Člověk je tak díky vědeckému zkoumání schopen s mravenci komunikovat. Můžeme mravence poslat na vedlejší louku, ale rozhodně s nimi nemůžeme diskutovat o výběru střední školy. Podobné je to i s námi a Pánem Bohem.

Bůh se rozhodl inspirovat člověka a lidskou řečí a symboly představit sám sebe, abychom alespoň trochu pochopili, jaký je, jak moc nás přesahuje a jak neuvěřitelnou má moc. Jen posuďte sami: „On jediný má nesmrtelnost a přebývá v nepřístupném světle; jeho nikdo z lidí nespatriil a nemůže spatřit. Jemu buď čest a věčná moc“ (1. Timoteovi 6,16). „Ano, vím, že Hospodin je velký – náš Pán je nade všechny bohy. Hospodin činí vše, co chce – na nebesích, na zemi, v moři i ve všech hlubinách“ (Žalm 135,5.6). „Ježíš na ně pohleděl a řekl jim: ‚U lidí je to nemožné, ale u Boha je možné všechno‘“ (Matouš 19,26). „Kdo by se nebál tebe, Pane, a neoslavoval tvé jméno? Neboť ty jediný jsi svatý; všechny národy přijdou a pokloní se před tebou, protože tvé spravedlivé soudy vyšly najevo“ (Zjevení 15,4).

2. DŮKAZY

Chápu však, že při hledání pravdy o vzniku života, a tím pádem i pro každého z nás, budou tím nejdůležitějším důkazem. A nejspíš

nějaké budou, když každá učebnice biologie hovoří o evoluci téměř jako o nezpochybnitelném faktu. Jenže již samotný název říká, že jde o evoluční teorii, a tady si dovolím citovat Wikipedii: „Teorie je poznaček či soubor poznatků o nějakém předmětu, k nimž se dospělo pomocí uvažování. Opakem či doplňkem teorie je tedy praktické, empirické poznání, fakt.“ Z toho ale vyplývá, že evoluční teorie rozhodně faktem není.

Před lety jsem měl možnost se zúčastnit velmi zajímavého semináře. Českou republiku tehdy navštívili dva přední adventističtí vědci, jaderný fyzik a geolog, zabývající se tématem evoluce a stvoření z pohledů svých oborů. A šokovali mě hned v úvodní přednášce. Byl jsem totiž plný očekávání tisíce důkazů ve prospěch stvoření, ale oni začali myšlenkou, že pro evoluci, ale ani pro stvoření, neexistuje žádný jednoznačný důkaz. Problém je totiž v tom, že pokud v přírodních vědách chceme něco dokázat, pak musíme být schopni důkaz (pokus) zopakovat. Například pokud objevíme nový postup výroby nějaké chemikálie, tak aby nám byl tento vynález uznán, musíme jej na požádání předvést a dodat patřičnou dokumentaci, a tak patentovému úřadu dokázat, že to opravdu funguje.

Evoluci, ale ani stvoření však na požádání předvést nejde, přestože to mnozí zkoušeli. A ani neexistuje někdo, kdo by jako očividý svědek mohl říci: „Viděl jsem to, byl jsem u toho.“ V obou případech tak jde o teorie, které jsou si svým způsobem rovnocenné. Tak jako my nejsme schopni odpovědět na otázku: „Kdo stvořil Boha?“, když tvrdíme, že vše inteligentní má stvořitele, tak stejně evolucionisté nejsou schopni odpovědět na otázku: „Co bylo před velkým třeskem?“ či „Odkud se vzaly přírodní zákony?“

Zajímavé je, že rovnocennost obou teorií můžeme najít i při debatách nad tzv. nepřímými důkazy, tedy jakýmsi indiciemi, které nás vedou určitým směrem. Vysvětlím to na příkladu. Pomocí zákonitostí fyzikálních a chemických procesů lze spočítat orientační stáří téměř jakéhokoli předmětu na této Zemi. Když vědci tyto výpočty použili, aby odhadli stáří zkamenělých stromů slavného národního parku Petrified Forest v Arizoně, dospěli k výsledku 225 až 209 milionů let, což by nahrávalo evoluční teorii, protože Bible popisuje stáří země výrazně kratší, jen v řádu tisíciletí. Pokud ale budeme předpokládat, že ke zkamenění došlo během potopy, tedy v kombinaci sopečné činnosti a prudkého zchlazení vodou, dosáhneme za použití stejného výpočtu výsledku v řádu dnů. A to zase podporuje důvěryhodnost biblické zprávy o potopě. Tato druhá varianta byla dokonce experimentálně potvrzena při výbuchu sopky na havajském souostroví.

Kde je tedy pravda? To nelze říci, protože u zkamenění těchto stromů nikdo žijící nebyl. A tak jsou si obě teorie z pohledu důkazů rovnocenné. Ale to povzbudivé, co z toho vyplývá, je, že víra v pravdivost Božích slova není nevědecká, natož hloupá. Na základě tohoto a tisíců dalších příkladů, které bychom mohli uvést, můžeme bez obav přijmout poselství Bible tak, jak bylo napsáno. A i když její příběhy často nelze dokázat, nelze je vědecky ani vyvrátit. Přijetí jejího poselství tak nespočívá v důkazech, ale je postaveno na víře, která vychází z osobní zkušenosti s Bohem. A stejně tak je přijetí evoluční teorie osobním rozhodnutím uvěřit těm, kdo tuto teorii prosazují.

3. DESIGN SIGNÁLY

Jsem tedy přesvědčen, že i víra v Boha se má o co opřít. A tím jsou určité stopy, které

vedou člověka k přemýšlení a závěrům ukazujícím na Tvůrce, někoho, kdo měl s danou stvořenou věcí nějaký záměr. Pro tyto stopy se často používá anglický výraz „design signal“. Můj kamarád Jiří Kupka, přednášející přírodní vědy na vysoké škole, to při jedné příležitosti velmi hezky ilustroval: „Představme si, že jsme na vycházce do zarostlého lomu našli kámen ve tvaru srdce. ‚To je ale náhoda,‘ řekneme, ‚některé úlomky jsou právě tak zašpičatělé, že mají tvar srdce.‘ Při bližším zkoumání pak snadno zjistíme, že toto ‚kamenné srdce‘ vzniklo důsledkem zvětrávání méně odolných částí, až povstal tento nezvyklý tvar. Jedná se o výsledek spolupůsobení času a povětrnostních podmínek. Kdybychom však našli kamenný nástroj, například sekeru (industrii z tzv. paleolitu), pak si všimneme, že její hrany neprobíhají shodně s hranicí tvrdých a měkkých částí kamene. Na sekeře pozorujeme kamennou hmotu opracovanou podle nějakého projektu, záměru.“

Mít otevřené oči a mysl je tak jednou z nejužitečnějších vlastností, jak takovéto stopy odhalit. Vždyť to říká i samotný biblický text: „Protože to, co lze o Bohu poznat, je jim zřejmé; Bůh jim to zjevil. Jeho věčnou moc a božství, ačkoli jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa jasně vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle, takže jsou bez výmluvy. Ačkoli poznali Boha, neoslavili ho jako

Boha ani mu neprojevili vděčnost, nýbrž upadli ve svých myšlenkách do marnosti a jejich nerozumné srdce se ocitlo ve tmě“ (Římanům 1,19–21).

Toto léto jsem měl mimořádnou příležitost pozorovat noční oblohu s nadšeným astronomem, který uvěřil v Boha právě díky svému koníčku. V dokonalosti a kráse vesmíru uviděl signál – stopu Boha, a to proměnilo jeho život. Chceme-li ukázat na Boha jako všemocného Stvořitele, můžeme snášet množství argumentů. Může to být mnohdy užitečné, ale většinou to vede jen k hádkám „rádoby odborníků“. Mnohem smysluplnější je věnovat čas poznávání přírody a světa kolem nás. Najděte si oblast, která vás bude zajímat, a poznávejte ji hlouběji a hlouběji. Začnou se vám otevírat nové obzory, nové souvislosti a Boží stopy, které nám zanechal. Nezapomeňte se pak o ně sdílet s kamarády a přáteli. A třeba i se mnou – budu rád.

VÝZVA:

Najděte si nějakou zajímavost ze světa přírody, ve které můžete spatřit Boží stopu, a podělte se o ni s někým blízkým. Naše nakladatelství Advent-Orion vydalo například zajímavou minisérii Obdivuhodná tajemství ze světa přírody. A mnoho různorodého materiálu je třeba i na webu organizace Maranatha: www.genesisera.cz.

STŘEDA

POSELSTVÍ DRUHÉHO ANDĚLA PADL, PADL VELIKÝ BABYLÓN

„A jiný, druhý anděl ho následoval a volal: ‚Padl, padl veliký Babylón, který napájel všechny národy vášnivým vínem svého smilstva.‘“

Zjevení 14,8

Poselství druhého anděla jako by volně navazovalo na myšlenku „dne soudu“ z předchozích veršů jednoznačným prohlášením: „Padl, padl veliký Babylón.“ To zní opravdu hodně důrazně a nezvratně, ale co to znamená? No, jestli tomu chcete přijít na kloub, zvu vás ke společnému pátrání do Božího slova. A začít musíme hned v knize Genesis, tam se totiž poprvé setkáváme s pádem tohoto slavného města.

BABYLÓNSKÁ VĚŽ

„Jak táhli od východu, našli v šineárské zemi pláň a tam se usadili. Řekli jeden druhému: ‚Nuže, udělejme cihly a důkladně

je vypalme.‘ A měli cihlu místo kamene a asfalt měli místo malty. A řekli: ‚Nuže, vybudujme si město a věž, jejíž vrchol bude v nebi, a uděláme si jméno, abychom se nerozptýlili po celém povrchu země.‘ Hospodin sestoupil, aby viděl to město a věž, které lidští synové stavěli. Hospodin řekl: ‚Hle, jsou jeden lid a všichni mají jednu řeč, a toto je začátek jejich činnosti. Tak pro ně nebude nemožné nic, co si usmyslí udělat. Nuže, sestupme a zmařme tam jejich řeč, takže jeden nebude rozumět řeči druhého.‘ Tak je odtamtud Hospodin rozptýlil po celém povrchu země a přestali stavět to město. Proto nazvali jeho jméno Bábel, neboť tam

Hospodin zmátl řeč celé země a odtamtud je Hospodin rozptýlil po celém povrchu země“ (Genesis 11,2–9).

Tento příběh opravdu nemám rád, protože kdyby nebylo té jejich nerozumnosti, nemuseli bychom se učit tolik cizích jazyků. Ale obávám se, že tu jde o něco mnohem závažnějšího. Země se po potopě opět zazeleňovala, a i když podmínky pro život nebyly zřejmě tak ideální jako před potopou, lidé se zabydleli a začali se cítit sebejistě. Rozhodli se postavit dokonce velmi vysokou věž, jako by chtěli přechytračit Pána Boha a zabezpečit se svým důvtipem a dovedností před případným Božím soudem. Přestali důvěřovat Božímu zaslíbení, že Zemi již nikdy potopou nezničí. Zapomněli, že vše, co umějí, všechna svá obdarování získali od Hospodina. A navíc – copak si mysleli, že se s Bohem mohou měřit, že na něj vyrají? Je až nepochopitelné, jak jsme někdy my lidé naivní a ve své ješitné zaslepenosti zapomeneme, kdo vlastně Bůh je.

Nakonec to sám Pán Bůh až vtipně okomentuje, když řekne „sestupme“, abychom se podívali na stavbu, co má sahat až k nám do nebe.

Obyvatelé tehdejšího světa již nebyli schopni objektivně vnímat sami sebe, a tudíž ani se pokořit před Hospodinem. Mysleli si, že mohou a dokážou, „co si usmyslí“. Proto Bůh z lásky k nim radikálně zasahuje do jejich životů a zmate jejich řeč. Nemá jinou možnost, než lidmi zatřást. Ukázat jim na jejich pošetilost způsobem, který se jich dotkne natolik, že snad prorazí tu bariéru slepoty a hloupé zahleděnosti do sebe, že se zastaví a uvědomí si, jak moc je Pán Bůh přesahuje a jak moc jej potřebují.

Po této události se lidé rozešli a zpustlé, opuštěné město dostalo jméno Babel, což v babylónské literatuře znamená „brána

boží“, ale v hebrejštině odkazuje na slovo „zmatek“. Místo, které si dělalo ambice stát se branou k bohům, nakonec nese ve svém jménu připomínku zmatku a rozdělení sebejisté společnosti.

KRÁL BELŠASAR

Rovněž okolnosti druhého „slavného“ pádu města Babylón jsou spojené s pýchou a pošetilou představou o lidské moci a nezávislosti, či dokonce nadřazenosti nad Bohem, našim Stvořitelem.

„Král Belšasar připravil tisícovce svých velmožů veliký hodokvas a sám popíjel víno v čele této tisícovky. Když okusil víno, poručil Belšasar přinést zlaté a stříbrné nádoby, které jeho otec Nebúkadnesar odnesl z jeruzalémského chrámu. Že prý král, jeho velmoži, jeho ženy i jeho družky budou pít z nich. Hned přinesli zlaté nádoby, odnesené z chrámu Božího domu v Jeruzalémě, a král, jeho velmoži, jeho ženy i jeho družky se z nich napili. Popíjeli víno a chválili bohy zlaté a stříbrné, bronzové, železné, dřevěné i kamenné. V té chvíli se objevily prsty lidské ruky a psaly před svícnem na omítce stěny královského paláce. Král jen hleděl na hřbet jakési ruky, jak píše. A tu se králi úplně změnil výraz, z hloubi duše byl zděšen, sotva se držel na nohou a kolena mu klepala o sebe“ (Daniel 5,1–6).

Možná jste ani netušili, že se v Bibli píše o někom, kdo se tak bál, že mu až „kolena klepala o sebe“. A minimálně zvláštní je, že se to stalo „mocnému“ králi Babylóna, který se ještě před chvílí vychloubal svou mocí a mocí svých bohů. Úkaz, který spatřil, jej přes jeho opilost vyděsil natolik, že když se shromáždili nejvzdělanější mudrci přítomní na královském dvoře, přímo se na ně rozkřičel. Ale význam nápisu, který se objevil na zdi, byl i pro ně tajemstvím. Král běsnil,

neschopnost rozluštit význam těch několika slov jej přiváděla k šílenství. Až svítla naděje. Do sálu vstoupila královna matka a na její doporučení o chvíli později i Daniel, z jehož úst se král význam Božího poselství konečně dozvěděl:

„Nuže, králi, Bůh Nejvyšší dal království a velikost i čest a majestát tvému otci Nebúkadnesarovi. A pro tu velikost, kterou mu dal, se před ním třáslí a báli se jej všichni lidé, národy a jazyky. Koho chtěl, pobíjel, a koho chtěl, nechával naživu, koho chtěl, povyšoval, a koho chtěl, ponižoval.

Když se však jeho srdce povýšilo a jeho duch zesílil v pýše, byl z trůnu svého království sesazen, ba i čest mu odňali a byl vyhnán od lidských synů, jeho srdce se připodobnilo zvířecímu a přebýval mezi divokými osly. Dávali mu spásat porost jako dobytku a nebeskou rosou se mu tělo smáčelo, dokud nepoznal, že v lidském kralování vládne Bůh Nejvyšší a ustanovuje v něm, kohokoli ráčí.

Ani ty, jeho syn, jsi Belšasare, nepokořil své srdce, přesto žes o tom všem věděl, nýbrž proti pánu nebes ses povýšil, když před tebe přinesli nádoby jeho domu a ty i tví velmoži, tvé ženy i tvé družky z nich popíjeli víno, tehdy jsi chválil bohy stříbrné a zlaté, bronzové, železné, dřevěné i kamenné, kteří nevidí a neslyší ani nic nevědí, ale Boha, jenž má v ruce tvůj dech i celé tvé putování, jeho jsi neoslavil. Nato byl od něho poslán hřbet té ruky a nápis tento zapsán. A tímto nápisem je zapsáno: MeNé, MeNé, TeKéL, uFaRSín.

Toto je výklad toho slova: MeNé – sečetl Bůh tvé kralování a ukončil je. TeKéL – byl jsi zvážen na vahách a shledán jsi byl nedostatečným. PeRÉS – rozpůleno bylo tvé království a bylo dáno Médům a Peršanům“ (Daniel 5,18–28).

Ještě té noci, 29. října roku 539 před Kristem, se toto proroctví naplnilo a král Belšasar zemřel. S ním zanikla i novobabylónská říše a vládu převzali Médové a Peršané. V době královské hostiny byl totiž již delší dobu Babylón obležen vojskem perského krále Kýra. Ale z toho si Babyloňané, a v jejich čele i král Belšasar, nic nedělali. Babylón bylo přece nedobytné město, mělo dostatek vody i potravin. Hradby byly tak mohutné a opevnění tak důmyslné, že i „opilí a chromí“ by jej dokázali ubránit. Nikoho nenapadlo, že nadešly poslední hodiny jejich životů. To proto tak vesele hodovali a užívali si života. Cítili se všemocní a neporazitelní, spoléhali se na své schopnosti, sílu a moc podobně jako kdysi stavitelé vysoké věže.

Mezitím se Peršanům podařilo snížit hladinu řeky Eufratu, a to důmyslným svedením řeky do umělého jezera. Voda tak příslušníkům elitních vojenských jednotek sahala jen do poloviny stehů a snadno pak pronikli do města. Jeho obránci byli natolik překvapeni, že město padlo bez boje. A přitom stačilo tak málo, jen trochu pozornosti a útočící jednotky mohli uzavřít mezi jednotlivými částmi opevnění jako do pastí.

Co způsobilo pád této bohaté, slavné a mocné říše? Také v tomto případě to byla pýcha a víra v sebe sama. Je to lidská pošetilost, která místo oslavy Boha a projevu díky za jeho péči a požehnání vyvyšuje člověka, jeho um a schopnosti.

BABYLÓN DNEŠNÍCH DNŮ

Babylón byl v obou přiběžích středem tehdejšího světa. Lidé žasli nad architekturou, poznáním i krásou, kterou město nabízel všem jejím obyvatelům i návštěvníkům. S nadějí se dívali do budoucnosti, kterou

spojovali s pokrokem a blahobytem. Vzhlíželi k člověku a jeho schopnostem, obdivovali, co vše již dokázal a jaké má možnosti budoucího poznání – a to až do chvíle, kdy přišel pád.

Rozsudek vynesený druhým andělem tak ve své podstatě představuje rozsudek nad společností, která zapoměla na Boha, či jím přímo pohrdá. Na piedestal (podstavec sochy) postavila člověka, klaní se jeho schopnostem a uctívá „dílo jeho rukou“, včetně jím vymyšlených bohů. Užívání si a naplnění lidských přání považuje za nejvyšší hodnotu, to nejcennější, čeho lze dosáhnout. A pokud to nemá, je naplněna závisť. Je to smutný obraz lidstva, které zapomělo na svého Stvořitele a na to, že veškerý pokrok a lidské úspěchy jsou jeho požehnáním.

VÝZVA:

Vezmi si kus papíru a napiš si na něj všechny své sny, touhy a přání. Buď co nejvíce upřímný/á, abys uviděl/a to, na čem ti v životě opravdu záleží. Určitě není špatné, když se v seznamu objeví i věci materiální a třeba i drahé. Já sním například o motorovém člunu s kajutou. Ale pokud je tvůj seznam zaměřen jen na tebe, tvůj blahobyt a spokojenost, popřemýšlej, zda by nestálo za to, doplnit na papír ještě další sny. Sny zaměřené na službu druhým nebo spojené s touhou udělat radost Bohu. Dovolím si připojit pár tipů: sen o tom, aby můj kamarád (kamarádka) poznala Pána Ježíše, abych mohl být požehnáním pro své sourozence, aby na mne moji rodiče a blízcí byli hrdí, abych byl užitečný pro druhé, abych našel svůj dar, jímž mohu sloužit Bohu.

ČTVRTEK

POSELSTVÍ TŘETÍHO ANDĚLA

1. ČÁST – ŠELMA A JEJÍ OBRAZ

„A jiný, třetí anděl je následoval a volal mocným hlasem: ‚Kdo se klaní šelmě a jejímu obrazu a přijímá cejch na čelo či na ruku, bude také pít z vína Božího rozhorlení, které je nalito neředěné v číši jeho hněvu; a bude mučen v ohni a síře před svatými anděly a před Beránkem.“

Zjevení 14,9-10

Dnes nás čeká opravdová detektivní práce. Abychom si totiž odpověděli na otázku, kdo je šelmou a jejím obrazem a co znamená přijmout „cejch na čelo, či na ruku“, budeme se muset vnořit do hloubky knihy Zjevení. Poselství třetího anděla totiž navazuje na vidění z třinácté kapitoly, které je plné zajímavých symbolů.

ŠELMA Z MOŘE

„Tu jsem uviděl, jak z moře vystupuje šelma, která měla deset rohů a sedm hlav; na svých rozích měla deset diadémů a na svých hlavách jména urážející Boha. Ta šelma, kterou jsem uviděl, byla podobná levhartovi, její nohy jako tlapy medvěda a její

tlama jako tlama lví. A drak jí dal svou sílu, svůj trůn a velikou pravomoc. ... I otevřela svá ústa k rouhání se Bohu a rouhala se jeho jménu a jeho stánku, to jest těm, kteří přebývají v nebi. A bylo jí dáno, aby rozpoutala válku proti svatým a aby je přemohla...“ (Zjevení 13,1.2.6.7).

Pokud máte rádi knihu Daniel, určitě se vám již vybavuje spousta souvislostí. Také tam vystupují z moře šelmy – a hádejte jaké. Jedna byla podobná lvu, druhá medvědu a třetí levhartovi, čtvrtá šelma byla „strašlivá, úděsná a neobyčejně silná“ a i ona měla na hlavě deset rohů – to asi nebude náhoda, že? No jsem přesvědčen, že není. Myslím si, že zcela bez obav můžeme díky tolika

podobnostem navázat na proroctví z knihy Daniel, a tak se nám rychle odhalí symbol této šelmy: „Ty veliké šelmy, které jsou čtyři, to ze země povstanou čtyři králové. ... Ta čtvrtá šelma bude čtvrté království na zemi, které se bude ode všech těch království odlišovat, požere celou zemi, podupe ji a bude jí drtit. ... Bude pronášet slova proti Nejvyššímu a svatým Nejvyššího nedá pokoj. Bude také uvažovat, že změní doby a právo...“ (Daniel 7,17.23.25). Šelma je tak v prorocké řeči symbolem království či říše – v dnešním slovníku symbolem politické moci. A konkrétně ta naše pak musí být dle popisu přímo velmocí, ale zároveň zvláštní, jinou, než byly ty ostatní. Vychází však z předchozích království, proto nese znaky všech tří zvířat, ale její síla pramení ze satanovy moci.

Z historického hlediska tak popis nejlépe odpovídá všeobecné (katolické) křesťanské církvi, která se po pádu Babylónie, Persie, Řecka a Říma stala světovou velmocí rozhodující o králích, směřování států i osudech lidí. Ano, byla to církev, ale přesto vstupovala do politického dění v celé Evropě i na nově dobývaných kontinentech. Touha po moci, vlivu a bohatství mnohokrát zastínila skutečné poslání, které jí Bůh světil: přinášet víru, naději a lásku. A tak se Bůh z jejího středu postupně vytrácel. Proto došla církev tak daleko, že dokonce páčila Bibli – Boží slovo, prodávala odpuštění, pronásledovala mírumilovné a pokorné křesťany, kteří nikoho neohrožovali, jen toužili žít podle svého vlastního porozumění Božímu slovu. A přitom mnozí představitelé církve, a dokonce i někteří biskupové, četli Bibli tak málo, že stěží dokázali odříkat modlitbu Otče náš. Přesto si osobovali právo vykládat Boží vůli a rozhodovat nad životem a smrtí. Stavěli se tím na roveň Bohu, a tak se mu rouhali přesně v duchu těchto proroctví.

OBRAZ ŠELMY

Třináctá kapitola knihy Zjevení nás seznamuje i s další šelmou, která na první pohled vypadá jako beránek, ale když promluví, opět lze slyšet satana. A právě tato šelma stojí za vznikem obrazu té první: „A uviděl jsem jinou šelmu vystupovat ze země; měla dva rohy jako beránek, ale mluvila jako drak. Vykonává všechnu pravomoc té první šelmy v její přítomnosti. Nutí zemi a její obyvatele, aby se klaněli té první šelmě, jejíž smrtelná rána byla vyléčena. Činí veliká znamení, takže nechá i oheň z nebe před zraky lidí sestupovat na zem, a svádí obyvatele země znameními, která jí bylo dáno učinit před očima šelmy. Říká obyvatelům země, aby učinili obraz šelmě, která měla ránu od meče a ožila. A bylo jí dáno, aby vložila ducha do obrazu té šelmy, takže obraz šelmy promluvil a způsobil, aby byli zabiti všichni, kteří se nepokloní obrazu šelmy. A působí, aby všem, malým i velkým, bohatým i chudým, svobodným i otrokům, byl dán cejch na pravou ruku nebo na čelo, aby nikdo nemohl kupovat ani prodávat, leda ten, kdo má cejch: jméno šelmy nebo číslo jejího jména“ (Zjevení 13,11–17).

Tato nově se vzrůstající mocnost vychází ze země – z úplně jiného prostředí, než pocházela šelma vystupující z moře –, působí důvěryhodně a pokojně, navíc jsou její slova doprovázena zázraky a projevy moci, které lidi natolik ohromí, že mnozí nebudou schopni rozpoznat, že za slovy i činy této politicko-náboženské síly stojí Boží nepřítel.

Jejím posláním se stane vyvýšení a oslava první šelmy, mírumilovný dojem pak vystřídá nátlak, a nakonec tresty smrti vynesené proti všem, kteří se nepokloní tajuplnému ožvlému obrazu té první moci, jež znovu získala na síle. Obraz se tak stává novým,

moderním a netradičním prostředkem, jak uctívat „starou“ šelmu.

Vrcholem jejího nátlaku však není vyhrožování smrtí, ale ekonomickými sankcemi (omezeními), které se budou týkat všech, bez ohledu na postavení a bohatství. Nařízení se dotknou našeho pohodlí a standardů, na které jsme si jako lidé rychle zvykli, a nakonec i základních životních potřeb. Společnost tak bude doslova vydírána, aby přijala znamení šelmy na ruku či na čelo. A protože jsme v knize symbolů, jsem přesvědčen, že nepůjde ani tak o nějaký viditelný cejch typu tetování, jako právě o přijetí a uctění šelmy. Znamení na čele tak může symbolizovat vědomé rozhodnutí následovat šelmu, ve skutečnosti satana. Znamení na ruce pak projevení úcty alespoň činy – ze strachu či kvůli prospěchu, který to bude přinášet.

BOŽÍ VAROVÁNÍ

Slyšel jsem vyprávět o jednom táboře, kde v rámci celotáborové hry složili všichni účastníci slib postavě krále. Ten ale musel narychlo odjet a v táboře se začal prosazovat jeden z vedoucích, který sliboval různé výhody těm, kdo slib „králi“ poruší. Zpočátku to vnímali jako legraci, ale když se výhody typu „nemusíš na rozcvičku“ a podobně začaly stávat realitou a všichni viděli, že to funguje a nabídky jsou lákavé, velké procento táborníků svůj slib porušilo. A nakonec tím možná překvapili i sami sebe – prostě si řekli, že to je jen hra a nic tak hrozného se přece neděje. Paradoxně tak poselství třetího anděla není jen varováním před šelmami, ale v první řadě před námi samotnými a naší povrchností.

Pán Bůh tak upozorňuje na naši neschopnost rozlišovat jeho působení a satanův podvod. Šelmy budou činit takové divy, že se o jejich moci zmiňuje i sám Pán Ježíš, což v očích mnoha křesťanů vyvolává

úzkost a strach z budoucnosti: „Povstanou totiž falešní kristové a falešní proroci a budou ukazovat veliká znamení a divy, že by, kdyby to bylo možné, svedli i vyvolené“ (Matouš 24,24). Tento text ale ve skutečnosti říká, že svést vyvolené nejde, protože za nimi stojí Bůh. Ano, rozpoznat pravdu od dokonalé lži je pro nás opravdu nemožné. Pro člověka, jenž žije tak úzce s Bohem, že Bůh formuje jeho rozhodování a činy, to však možné je. Nejde totiž o lidskou moudrost, ale o schopnost slyšet Boží hlas.

A tak každý den potřebujeme otevírat Boží slovo – ale ne kvůli informacím. Jde o to, aby k nám Pán Bůh skrze Písmo mohl promlouvat. Nesmíme zůstat na povrchu a spokojit se s frázemi, že Bůh je láska a milost, a tak vše dobře dopadne. Potřebujeme jít do větší hloubky a přemýšlet o tom, jaký Bůh je, poznávat jeho charakter a snažit se pochopit jeho záměry. To nás velmi ovlivní. Stejně tak i modlitba se musí stát součástí našich životů – obdobně jako dýchání. Protože stejně jako naše buňky potřebují kyslík, potřebujeme Boží vedení. Tak, jak je pro nás přirozené dýchat, potřebujeme spontánně komunikovat s Pánem Bohem, abychom dokázali rozlišit pravdu od lži a našli pravou Boží cestu pro nás.

VÝZVA:

Vytvoř si plán pravidelného čtení Božího slova. Vyber si knihu, kterou máš rád, anebo zkus si přečíst něco, co jsi třeba ještě nečetl. Nemusíš toho ani přečíst moc. Důležitější je najít si vhodný čas a místo, abys text mohl vnímat a dovolil Bohu, aby tě oslovil. Večer, když se klíží oči, nebo při puštěné televizi to opravdu není ono. Klidně si vytvoř i svůj studijní deník a zaznamenávej si myšlenky, které tě zaujaly. Čas od času se k nim pak můžeš vracet a budou ti ještě větším pozhénáním.

PÁTEK

POSELSTVÍ TŘETÍHO ANDĚLA

2. ČÁST – VĚČNÉ UTRPENÍ

„A jiný, třetí anděl je následoval a volal mocným hlasem: ‚Kdo se klaní šelmě a jejímu obrazu a přijímá cejch na čelo či na ruku, bude také pít z vína Božího rozhorlení, které je nalito neřaděně v číši jeho hněvu; a bude mučen v ohni a síře před svatými anděly a před Beránkem. Dým jejich muk vystupuje na věky věků a dnem i nocí nemají odpočinutí ti, kdo se klanějí šelmě a jejímu obrazu, a ti, kdo přijímají cejch jejího jména.“

Zjevení 14,9–11

Zakazují vám rodiče „krváky“? Myslím tím filmy plné násilí. Asi ano, tedy doufám, že ano, ale co má znamenat tento text? Že by šlo o věčnou zábavu pro obyvatele nebe, nové země a nepadlých světů? Představa Beránka – Ježíše Krista –, který se zadostiučiněním sleduje, jak jsou lidé dnem i nocí mučeni, a to dokonce po celou věčnost, je pro mne nepochopitelná. Cítili uspokojení v pohledu na křičící bytosti v plamenech, z nichž vystupuje dým, a přesto nikdy neshoří, se mi jeví jako hodně divné a vůbec to neodpovídá charakteru Ježíše, který se nám představuje v evangeliích. Jak tedy správně rozumět této části poselství třetího anděla? Touží Bůh po pomstě?

BŮH LÁSKY, NEBO POMSTY?

Jednou z častých otázek, kterou dostáváte, je: Proč je tak velký rozdíl mezi Bohem Starého a Nového zákona? Bůh první smlouvy připadá lidem tvrdý a nelítostný. Lásku, milosrdenství a odpuštění nacházejí až u Ježíše Krista.

Prvním problémem takovéhoho pochopení Boha je, že chybí doplňující otázka – lidé vidí rozdíl v Božím jednání, ale neuvědomují si, že je i velký rozdíl mezi společností v době patriarchů a v době Ježíše Krista. Chování Boha k člověku totiž odpovídá nastavení společnosti, ke které Pán Bůh hovoří. Je to, jako když chcete ochránit malého bratříčka,

který se vehementně snaží dostat k poskakující pokličce na rozpáleném hrnci. Opačované napomenutí: „Nelez tam“ nahradí jasně a srozumitelnější plácnutí po ruce. Vysvětlovat mu následky popálení nebo to, že neposlušnost je hřích, vás ani nenapadne, protože je to v jeho věku úplná hloupost. Ale s vámi si již rodiče určitě mnohokrát sedli a diskutovali o vašich chybách a zápasech.

Lidé v starozákonní době, kdy byla rozšířená krevní msta a mnohoženství, kteří žili kočovným životem, přece přemýšleli úplně jinak než farizeové v době Kristově či třeba Řekové v Athénách. To proto apoštol Pavel na různých místech používá jiný slovník a jiné způsoby misijní práce, aby byl pro posluchače srozumitelný a aby poselství, které jim přináší, bylo pro ně požehnaním: „A stal jsem se Židům jako Žid, abych Židy získal. Těm, kteří jsou pod Zákonem, byl jsem jakoby pod Zákonem, i když sám nejsem pod Zákonem, abych získal ty, kteří jsou pod Zákonem“ (1. Korintským 9,20). A úplně stejně to dělali i novodobí misionáři, například Moravští bratři, kteří jako jedni z prvních přinášeli poselství o Kristu do Grónska. Slovo „beránek“ ve svých kázáních i Bibli nahradili slovem „tuleň“, protože beránka si Eskymáci ani nedokázali představit.

Bůh vždy mluví a jedná s námi způsobem, kterému jsme schopni porozumět. Protože mu na nás záleží, ochraňuje nás a krůček po krůčku nám odhaluje svoji vůli. Proto se nám, kteří pocházíme ze zcela jiné kultury i prostředí, někdy těžko hodnotí Boží výchova lidu žijícího před tisíci lety.

Druhou důležitou poznámkou je, že to takto přísně dělit ani nejde. Celkově to opravdu působí tak, že Bůh Starého zákona byl přísnější, ale při poctivém čtení musíme připustit, že i Nový zákon obsahuje příběhy z našeho pohledu velmi tvrdého Božího soudu,

jako je například ten o Ananiášovi a Safiře (Skutky 5,1–11). A na druhou stranu nalézáme i ve Starém zákoně opravdu velké množství příkladů projevu Božího milosrdenství, shovívavosti a lásky. Vždyť kolikrát jen král David volal k Hospodinu s prosbou o sliťování a kolikrát mu Bůh dal novou šanci!

Mým nejoblíbenějším příkladem je však příběh o mladé dívce, která byla již jako malá unesena při loupežné výpravě aramejské armády. Asi si ani nedokážeme představit, co musela prožívat. Přestože Bible je relativně stručná, můžeme si domyslet, že návštěva těchto vojáků přinesla jen zkázu, bolest a smrt. Dívku tak můžeme zahlédnout na tržišti, kde ji nabízejí k prodeji, podobně jako dobytek stojící nedaleko. Ukazují její zuby, jen aby získali co nejvyšší částku. A pak se dívka dostane do rodiny samotného vojévůdce Naamána. A tak informace o jeho zdrcující diagnóze, onemocněl v tehdejší době nevléčitelným malomocenstvím, jí určitě musela udělat velkou radost: „Konečně se mne Pán Bůh zastal a potrestal mého otrokáře a nepřítele Izraele, Božího lidu. Protože do teď se mohlo zdát, že trpí jen nevinní jako já.“

Jistě ten příběh dobře znáte, a tak víte, že její jedinou starostí bylo pomoci svému pánu: „Řeklo své paní: ‚Kéž by se můj pán dostal před proroka, který je v Samaří. Potom by ho zbavil malomocenství!“ (2. Královská 5,3). Je pro mne nepochopitelné, že v době, kdy platilo nekompromisní „oko za oko a zub za zub“, se nechtěla pomstít, že svým zotročovatelům odpustila, a dokonce jim přála i vše nejlepší. Jak to, že přes své mládí i krutý osud pochopila Boží zákon lásky přesně tak, jak jej o staletí později vysvětloval Ježíš, když vybízel své následovníky k lásce i k nepřítelům: „Já však vám pravím: ‚Milujte své nepřátele, zehnejte těm, kdo vás proklínají, dobře čiňte těm, kdo vás nenávidí,

a modlete se za ty, kteří vás urážejí a pronásledují“ (Matouš 5,44).

A koneckonců Ježíšův život je vlastně tou nejlepší ilustrací, jaký Bůh ve skutečnosti je. Kristův výklad Starého zákona je tak přísný, že obstát nemůže žádný člověk. Vždyť vzpomenejte jen na jeho definici několika přikázání: „Slyšeli jste, že bylo řečeno předkům: ‚Nezavraždíš.‘ Kdo by zavraždil, propadne soudu. Já vám však pravím, že soudu propadne každý, kdo se bez příčiny hněvá na svého bratra. ... Slyšeli jste, že bylo řečeno předkům: ‚Nezcizoložíš.‘ Já však vám pravím, že každý, kdo hledí na ženu tak, že po ní zatouží, již s ní zcizoložil ve svém srdci“ (Matouš 5,21.22.27.28). Ježíš tedy nedělá kompromisy s hříchem, ale zároveň, když se podíváme, jak jedná s hříšníky, vidíme jeho lásku, trpělivost a přijetí. Vrcholem je pak okamžik na kříži, kdy z posledních sil zaznívá věta: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí“ (Lukáš 23,34).

Ne! Ježíš netouží po pomstě a ani si v ní nelibuje. Utrpení lidí bylo vždy i jeho utrpením. To proto se stal člověkem, aby všechno zlo, smrt i bolest navždy skočily: „A uslyšel jsem mocný hlas z trůnu, který řekl: ‚Hle, Boží stánek s lidmi; bude přebývat s nimi a oni budou jeho lid, a sám Bůh bude s nimi a bude jejich Bohem. A Bůh seře každou slzu z jejich očí. A smrti již nebude, ani žalu ani křiku ani bolesti již nebude, neboť první věci pominuly“ (Zjevení 21,3.4).

VĚČNÉ MŮŽE ZNAMENAT KONEČNÉ

Co ale udělat s tím naším textem? Je přece součástí Božího slova a nelze jej jen tak přejít. Možná že by nám mohlo pomoci několik dalších míst, kde se o věčném ohni hovoří. Zajímavé jsou zejména tři rozsudky.

„Podobně Sodoma a Gomora a okolní města, která stejným způsobem jako oni plně propadla smilstvu a odešla za jiným tělem, jsou předložena jako příklad, když nesou trest věčného ohně“ (Juda 1,7). „Ale jestliže mě neuposlechnete, abyste světili sobotní den a nenosili náklad a nevcházeli v sobotní den jeruzalémskými branami, potom zapálím v jeho branách oheň a stráví jeruzalémské paláce a neuhasne“ (Jeremjáš 17,27). „Jeho potoky (mluví se o Edomu) se změní ve smolu a jeho prach v síru; jeho země se stane planoucí smolou. V noci ani ve dne neuhasne, navěky bude vystupovat její kouř; z generace na generaci zůstane v troskách, na věky věků jí nikdo nebude procházet“ (Izajáš 34,9.10).

Je pravda, že jsem zatím neměl možnost navštívit Izrael osobně, ale přesto si dovolím tvrdit, že ani v místech Sodomy a Gomory, ani jeruzalémských bran či Edomu žádné věčné ohně nehoří a turisté si nefilmují v plamenech trpící lidi. Slova „věčný“ a „neuhasitelný“ tak musejí mít i trochu jiný význam. A tím jediným, které by tomu všemu dávalo smysl a vše by najednou do sebe zapadlo jako kostičky puzzle, je porozumění „věčnosti“ jako „konečnosti“. Boží rozsudek je definitivní a nic a nikdo jej již nezmění. Je to věčný zánik bytostí, které odmítly Boha, jeho péči a vzácný dar života.

VÝZVA:

Sdílejte se o další příběhy Starého i Nového zákona, ve kterých můžeme zahlédnout Boží lásku, dobrotu a milosrdenství. A při svém pročitání Bible si na zvláštní list či stránku vašeho studijního deníku vypisujte Boží vlastnosti a charakteristiku. Vytvořte si tak ucelený obraz o tom, jaký Bůh je, abyste se svobodně a objektivně mohli rozhodnout, zda mu chcete dát svou důvěru a své srdce.

SOBOTA

POSELSTVÍ TŘÍ ANDĚLŮ

VYTRVALOST SVATÝCH

אֲנֹכִי יְיָ
לֹא יֵהיֶה
לֹא תִשָּׂא
זְכוּר אֶת
כְּבוֹד אֶת
לֹא תִרְצַח
לֹא תִנְאַף
לֹא תִגְנוֹב
לֹא תַעֲנֶה
לֹא תִחַמַּד

„Zde je vytrvalost svatých, kteří zachovávají Boží přikázání a Ježíšovu víru.“

Zjevení 14,12

Závěrečná věta poselství tří andělů vyznívá nadějně – na konci těžkého období dějin světa zůstane skupina lidí, u kterých Bůh vzdvihuje jejich vytrvalost, věrnost a víru.

VYTRVALOST SVATÝCH

Slovíčku vytrvalost asi všichni dobře rozumíme, ale co vlastně znamená „svatost“, být svatý? Znáte někoho svatého? A nemyslím tím nikoho z minulosti či biblickou postavu. Máte svatého kazatele, rodiče nebo kamaráda? Jak se to pozná? A nakonec neměli byste být svatí i vy? Kultura, ve které žijeme, má svatost spojenou s osobnostmi historie, jež římskokatolická církev označila za svaté, a ti se dle jejich víry teď v nebi přimlouvají za nás, žijící hříšníky. Ale Bible vysvětluje svatost úplně jinak.

Ten nejdůležitější text jsme si shodou okolností již jednou četli a je také z knihy Zjevení. Jeho jednoznačným poselstvím je, že existuje jen jediná bytost ve vesmíru, která je svatá, a tou je Bůh: „Kdo by se nebál tebe, Pane, a neoslavoval tvé jméno? Neboť ty jediný jsi svatý; všechny národy přijdou a pokloní se před tebou, protože tvé spravedlivé soudy

vyšly najevo“ (Zjevení 15,4). Svatost je zvláštní vlastností spojující vše, co je charakteristické pro skutečného, všemocného, spravedlivého, bezhříšného a nanejvýš dobrého Boha. Svatý je jenom Bůh.

Ale asi namítnete, že i Bible, sami říkáme Bible svatá, na mnoha dalších místech označuje dokonce i věci za svaté. Máme například svatý chrám, roucho, svaté nádobí... A právě teď přemýšlíme nad textem, který hovoří o svatých lidech. Jak tedy z toho ven?

Mně pomohly dva starozákonní příběhy. Ten první vypráví o hořícím keři. To, že na rozžhavené poušti čas od času vzplane suchý keř, není nic zvláštního. Ale tentokrát je to jiné – keř hoří neobvykle dlouho, a tak se Mojžíš, který šel kolem, jde na keř podívat. A jak přichází blíž, najednou uslyší hlas: „Nepřibližuj se sem! Zuj si z nohou sandály, protože místo, na kterém stojíš, je půda svatá“ (Exodus 3,5). Odkdy byla tato půda svatá? Mojžíš tudy jistě neprocházel poprvé, ale v minulosti se nic mimořádného nedělo. Možná že dokonce jeho ovce ožíraly lístky stejného keře, ale žádný hlas se neozval. Nebylo to totiž keřem ani zvláštní půdou pod

ním, ale Boží přítomností. To Boží sláva činila půdu svatou. Když byla přítomná, byla půda svatá, ale když tam Bůh nebyl, šlo o obyčejný keř a obyčejnou zem.

A podobné to bylo i se svatyní, kterou podle Božího příkazu postavili Izraelci při svém putování do zaslíbené země. Ta se skládala z nádvoří, svatyně a svatyně svatých (někdy překládané jako velesvatyně). Ta pak byla od svatyně oddělena oponou a v jejím prostoru byla umístěna truhla smlouvy. Za oponu nesměl vstoupit žádný člověk, protože prostor byl naplněn Boží přítomností, jejímž viditelným znakem byl ve dne oblakový a v noci ohnivý sloup, jenž se vznášel nad stánkem. Jak se ale mohli Izraelci stěhovat, jak sbalit truhlu smlouvy, když jedinou výjimku pro vstup měl velekněz v den smíření? Odpověď je jednoduchá: „Kdykoli se oblak ze stanu zvedl, synové Izraele vyrazili, a na místě, kde oblak spočíval, tam synové Izraele tábořili“ (Numeri 9,17). Svatost svatyně, jejího vybavení, včetně truhly smlouvy, totiž nespočívala v samotných předmětech, ale v jejich spojení s Bohem a jeho přítomností. Když se oblakový sloup zvedl, odešla ze svatyně i Boží přítomnost a levitě k tomu určení mohli pak bez obav o svůj život vstoupit do těchto „nejsvětějších míst“, vše sbalit a připravit na cestu.

Svatým tak lze označit vše, co je oddělené pro Boha – vždyť pouze on je svatý. Proto apoštol Pavel oslovuje sbor v Korintu jako „povolané svaté“, i když o pár stránek dál napíše, že někteří z nich se zachovali špatně (1. Korintským 5,1). Být svatý vyjadřuje mou touhu být s Bohem. Proto by touha po svatosti – spojení s Bohem – měla být součástí našich každodenních modliteb. A protože i Pán Bůh touží po trvalém spojení s námi, můžeme bez obav říci, že si přeje, abys byl/a svatý/á, aby byli svatí tvoji rodiče i tvůj kazatel.

ZACHOVÁVAT BOŽÍ PŘIKÁZÁNÍ A VÍRU JEŽÍŠOVU

Jednou přichází za Ježíšem bohatý a na první pohled velmi příkladný muž s otázkou: „Učitel, co dobrého mám učinit, abych obdržel věčný život?“ On mu řekl: „... Chceš-li vstoupit do života, zachovej přikázání!“ Řekl mu: „Která?“ Ježíš řekl: „Nezavraždíš, nezczizoložíš, neukradneš, nevydáš křivé svědectví, cti otce a matku, budeš milovat svého bližního jako sebe.“ Mladík mu řekl: „To všechno zachovávám od svého mládí. Co mi ještě schází?“ Ježíš mu řekl: „Chceš-li být dokonalý, jdi, prodej svůj majetek a dej chudým, a budeš mít poklad v nebesích; pak přijď a následuj mne.“ Když mladík uslyšel toto slovo, odešel zarmoucen, neboť měl mnoho majetku“ (Matouš 19,16–22).

Opravdu zachovával tento mladík všechna tato přikázání, nebo si jen myslel, že je zachovávat? Odpověď jsem našel jen o pár kapitol dál, když tentokrát s jinou zajímavou otázkou na téma přikázání přichází jeden ze zákoníků: „Učitel, které přikázání je v Zákoně největší?“ On mu řekl: „Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.“ To je největší a první přikázání. Druhé je mu podobné: „Miluj svého bližního jako sebe samého.“ Na těchto dvou přikázáních spočívá celý Zákon a Proroci“ (Matouš 22,36–40).

Všimněte si, že slova „Zákon“ a „Proroci“ začínají velkým písmenem. To proto, že neoznačují jen Desatero či nějaké poselství proroků, ale jde o názvy celých částí Starého zákona. V těchto dvou větách z knih Mojžíšových, které Pán Ježíš cituje, se tak nalézá celé poselství Bible, a navíc formulované ohromně nadčasovým způsobem. Tak například:

Může odevzdaný křesťan profrčet kolem mateřské školky devadesátkou, když v Bibli nikde nenajdete: „Nebudeš porušovat dopravní předpisy“? No samozřejmě že ne, protože pokud „miluješ svého bližního jako sebe samého“, nikdy byste to neudělali. Kolem školky, kam by chodily vaše děti, byste nikdy nejeli tak rychle. A na všechny, kdo by tak jezdili, byste se určitě zlobili. Bohatý mládenec tak sice zdánlivě příkázání dodržoval, ale Pána Boha nemiloval celým srdcem, protože jinak by nabídka stát se Kristovým učedníkem byla tou nejúžasnější, jakou kdy dostal. Okamžitě by se rozběhl vše prodat, aby se co nejdříve mohl vrátit a připojit se ke skupině okolo Ježíše.

Na jednom veřejném kurzu Bible jsem se posluchačů zeptal, zda znají někoho bezhříšného, a k mému překvapení se okamžitě přihlásila jedna paní, že ona je bez hříchu. Kurz probíhal ve vesnici, kde všichni přítomní ženu dobře znali a o jejích výstupech s manželem kolovaly přímo legendy. A tak se ve tvářích ostatních posluchačů objevil otazník. Poprosil jsem ji proto, aby nám to víc vysvětlila, a tak jsem nakonec pochopil, že její představa o naplnění Božích příkázání spočívala v tom, že „nikdy nikoho fyzicky nezabila a nikdy nic v obchodě neukradla“. Paní, byť od malička pravidelně každou neděli navštěvovala kostel, nepochopila, že skutečné naplnění Božích příkázání je o lásce – v první řadě k Pánu Bohu, pak k lidem i sobě samým.

Znamená to, že „zachovávat Boží příkázání“ má mnohem hlubší význam, než si často uvědomujeme. Tak například „dodržovat sobotu“ neznamená jen zdržet se práce, ale její čas naplnit společenstvím s Pánem Bohem. Slovíčko „nezabiješ“ se tak netýká jen druhých, ale i toho, jak v konkrétních činech projevuješ to, že si vážíš daru života a zdraví, které ti Pán Bůh dal. Naplnit Boží příkázání je tak nádhernou každodenní výzvou

milovat Pána Boha z celého srdce, duše i mysli a svého bližního jako sebe samého.

A Pán Ježíš je nám toho tím nejlepším příkladem. Pod slovním obratem „víra Ježíšova“ tak vnímám výzvu k jeho následování. Vždyť on miloval svého Otce víc než sebe, a proto naplnil jeho vůli: „Můj Otče, je-li to možné, ať mne mine tento kalich. Avšak ne jak já chci, ale jak chceš ty“ (Matouš 26,39). Takto se modlil Ježíš v Getsemanské zahradě, aby jen o pár hodin později přijal naše hříchy a obětoval se za nás, protože nás miluje jako sám sebe: „Žijte v lásce, jako i Kristus miloval nás a vydal sám sebe za nás jako dar a oběť Bohu...“ (Efezským 5,2).

„Milování, milujme se navzájem, neboť láska je z Boha, a každý, kdo miluje, se z Boha narodil a Boha zná. Kdo nemiluje, nepoznal Boha, protože Bůh je láska. V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh na svět poslal svého Syna, toho jediného, abychom skrze něho měli život. V tom je láska: ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on miloval nás a poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy. Milování, jestliže Bůh takto miloval nás, i my se máme navzájem milovat. Boha nikdo nikdy neviděl. Jestliže se milujeme navzájem, Bůh v nás zůstává a jeho láska v nás dosáhla svého cíle“ (1. Janova 4,7–12).

VÝZVA:

Vypište si na papír či třeba na tabuli v sobotní školce všech deset příkázání a reformulujte je tak, aby nezněla záporně. Například příkázání „Nezabiješ“ můžete vyjádřit jako: „Miluj a chraň život“. Pak zkuste ke každému z nich přiřadit několik konkrétních a současných příkladů, jak si jeho naplnění představujete dnes. Třeba se vám podaří propojit starověké Desatero i s výdobytky moderní doby, jakými jsou Playstation, internet, Facebook či Instagram.